XXIII. évfolyam 41. szám Ára: 1 forint 1967. október 12

— A tévében kellett volna szőlőt vennem...

Lusta kutya

Szakmabeliek

– Bevezethetnék már a falevélpótlékot . . .

Vacsora – keretben

Cégem megbízott, hogy külföldi vendégünket vigyem el közületi-vacsorázni.

Közületi-vacsorázni, az azt jelenti, hogy a meghatározott pénzügyi kereten belül lehet enni-inni, de az egészről pecsétes számlát kell hozni.

A keret meglehetősen tisztességes volt, bőségesen elég lett volna mindkettőnk számára, ha vendégünk nem értette volna félre az étlapot. Nyilván úgy gondolta, azért sorolják fel azt a sokféle ételt, mert valamennyit végig kell enni. Hát nem, ehhez Dárius kincse is kevés lett volna. Mi egyebet tehettem, magamon igyekeztem megtakarítani azt, amivel vendégünk túllépte a keretet.

Ő rendelt egy májgombóc levest, utána gombalevest, majd halászlét. Én kértem egy csontlevest.

Fatányérost kívánt, majd pedig libamájjal tűzdelt flekkent. Én kispörköltet.

Somlói galuska, égetett palacsinta, ananászkompót — így ő. Pogácsa — így én.

Ez még hagyján. De vendégünk valami átkozott baedekerben azt olvasta, hogy a magyar borok a legjobbak a világon. — Tókájer... Tókájer... — csettintgetett ragyogó arccal. — Lőre... morogtam zordul. — Bádákszoni... Bádákszoni... — huhogta lelkesülten. — Bádákszoni vászák... — mondtam velősen. Végül is beérte három üveg gyöngyösivel.

A diadal könnyű mámorát éreztem, amint kurta fejszámolással megállapítottam, hogy ha nem jön közbe vis maior, akkor még benne vagyok a keretben.

És ekkor, mint a végzet, megjelent az asztalunknál a cigány. Odahajolt vendégünkhöz, rákacsintott és húzni kezdte. Barátunk egészen tűzbe jött, elbűvölten hallgatta, majd dudorászni kezdte a melódiát. Le voltam sújtva. Most tennem kell valamit, mert botrány lesz. Hiszen az ilyesmi végképp nincs a keretben, azonkívül a költségekről pecsétes számlát kell hoznom, márpedig ki az ördög látott cigányprímást pecséttel...

Rákacsintottam hát én is a prímásra, és egy főúri gesztussal odaintettem magamhoz. S amikor a derék népzenész rázendített arra, hogy „Csak egy kislány van a világon...", megköszörültem a torkomat, átöleltem a muzsikus nyakát, és mámorosan, de pianissimo belebúgtam a fülébe a nóta dallamára, hogyaszongya:

„Könyvelés is van a világon,
Másnak húzzad, édes barátom.
Az én cégem, hejde, úgy re-hen-de-hel-ke-e-e-zett
(Ide a fülembe, hogy szakadjon szét az a vonó!)
Nem léphetem túl a keretet!"

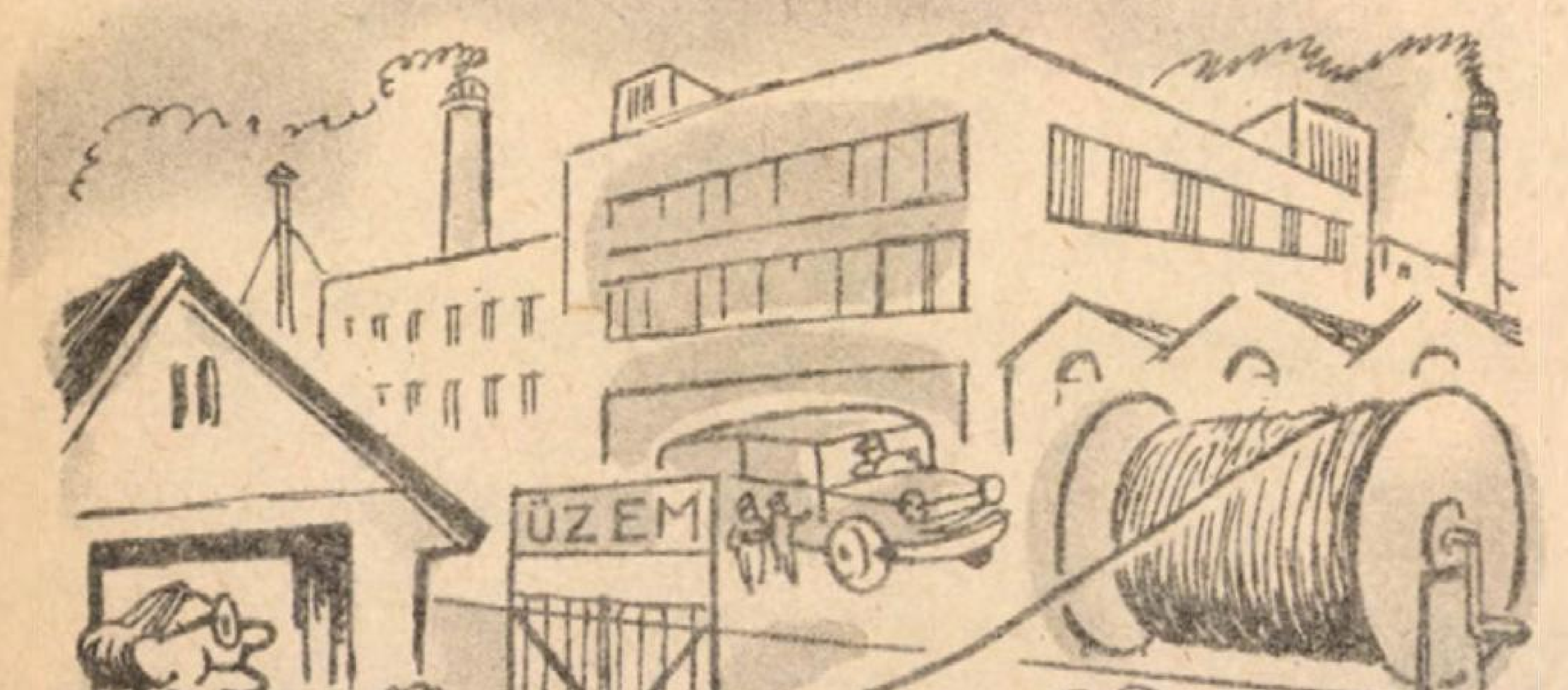
A hatás leírhatatlan volt. Vendégem tapsolt, szorongatta a kezemet, és így kiáltott: — Bravó! Ungarisches Temperament! Miről szól ez a dal?

— Arról, hogy egy fiú meg egy lány szeretik egymást a pusztán, a gémeskút tövében...

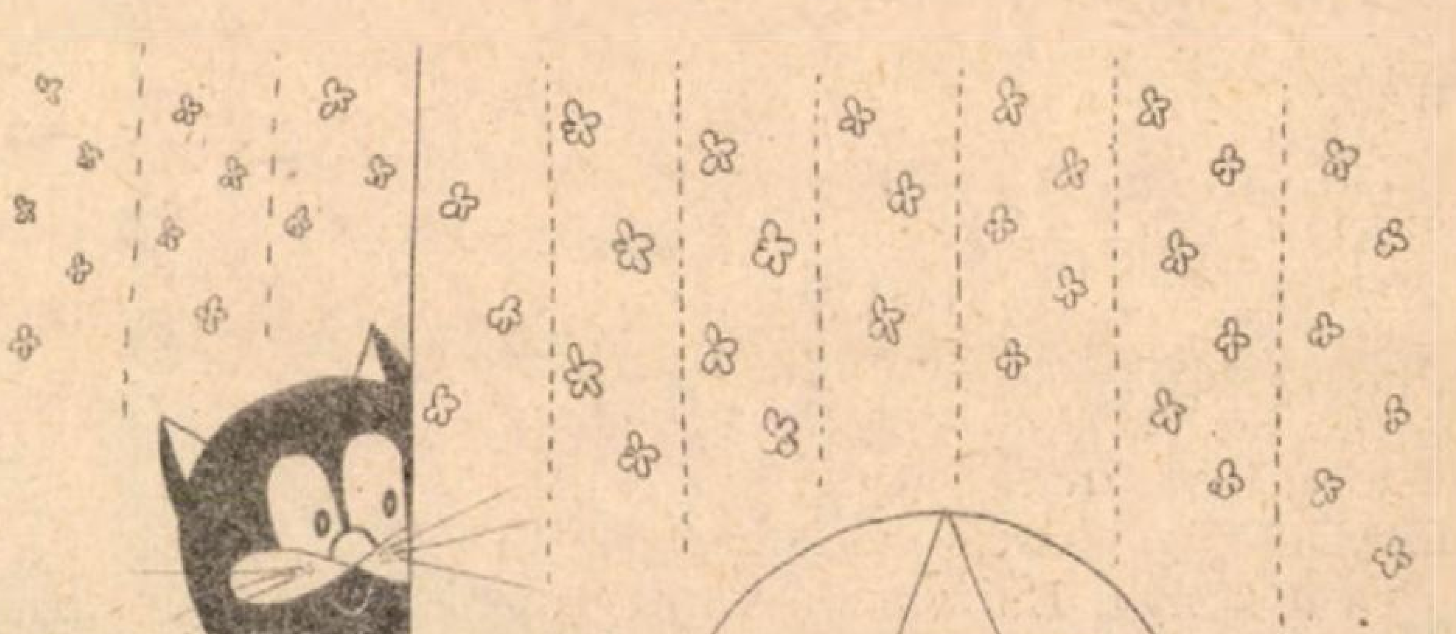
— Elragadó! — és intett volna a prímásnak, hogy játssza újra, de annak már nyoma veszett.

Novobáczky Sándor

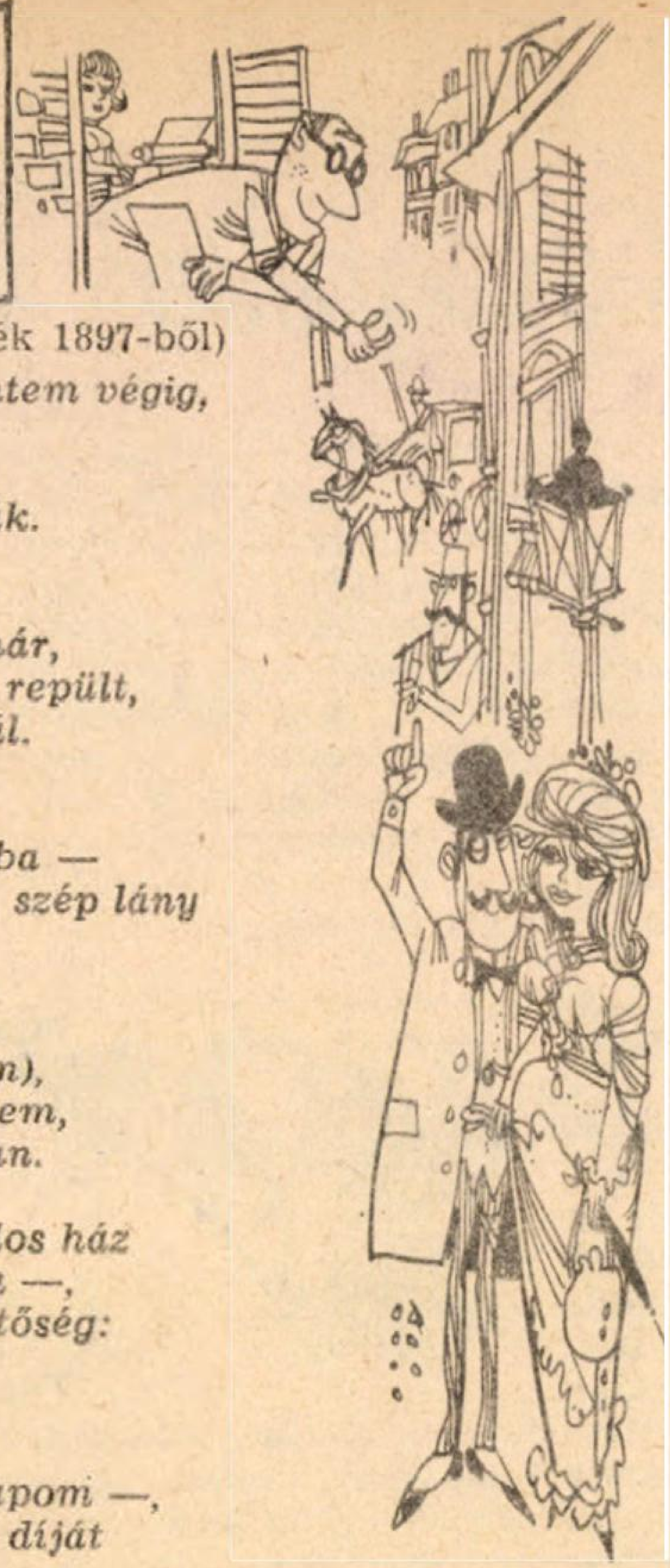
Üzemi tolvaj

Érdeklődők

Gyulai Pál utca 12-14.

(Emlék 1897-ből)

A Gyöngytyúk utcán mentem végig,
S a nagyvárosi kerten át
Eljutottam a régi házhoz,
Ahol laktam, mint kis diák.

Az utca még a régi utca,
De neve rég nem a régi már,
A gyöngy perdült, a tyúk repült,
S helyükbe jött Gyulai Pál.

A második emeleten
Várt egy kis hónapos szoba —
A szomszéd házból drága, szép lány
Betévedt néhanap oda.

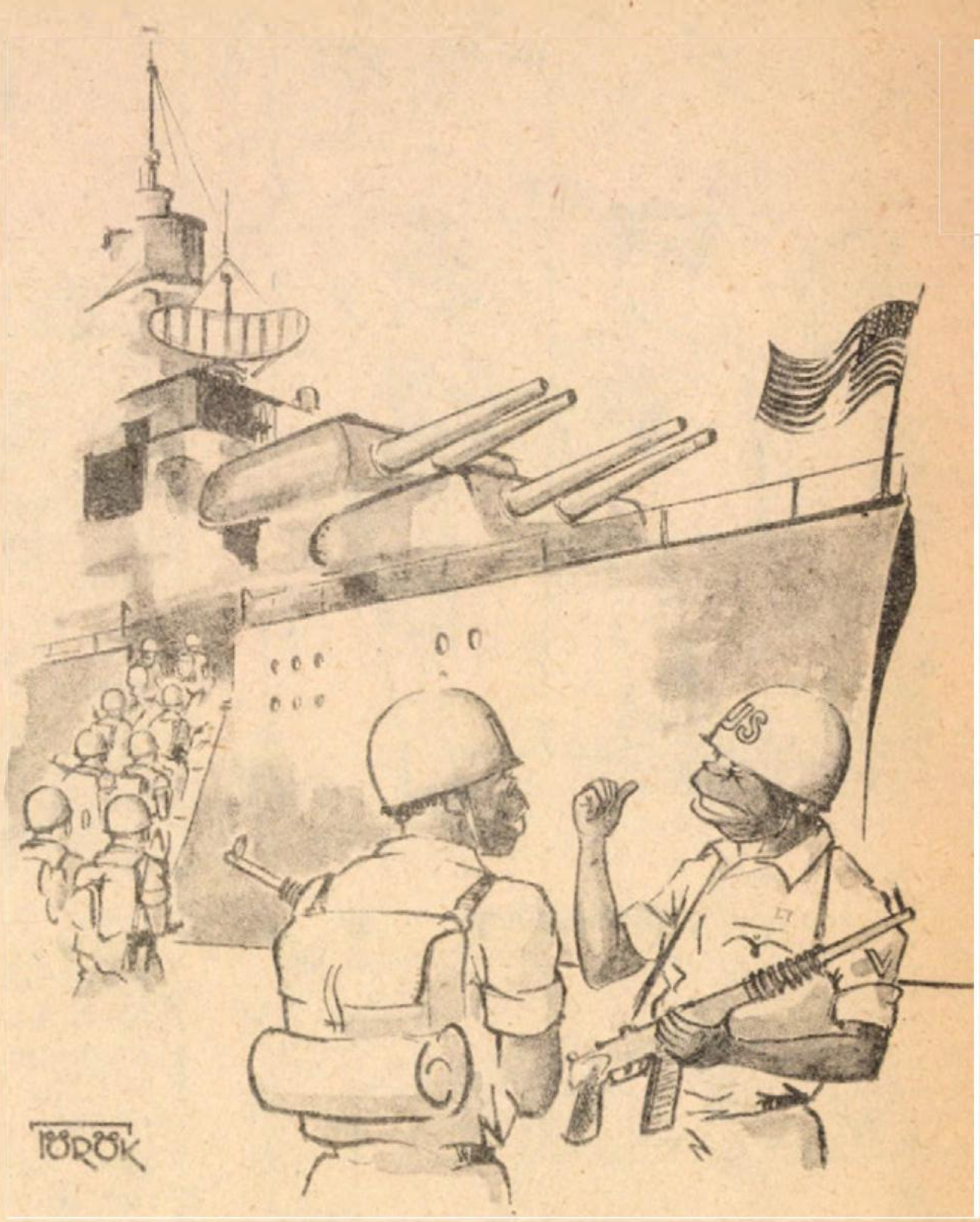
Első verseim hozzá írtam
(Hajh, az idő hogy elrohan),
S amit a versekkel kerestem,
Mind ráköltöttem boldogan.

Pár lépés csak a szomszédos ház
— Szinte adva van a poén —,
Ez most a Ludas-szerkesztőség:
A kapun befordultam én.

Igen, itt készül a „Ludas"
— Az én vidám, kedves lapom —,
S hetven év után verseim díját
Itt busásan visszakapom.

Farkas Imre

Irány: Vietnam

– Ide vajon miért nincs kiírva, hogy: „Csak fehéreknek!"?

AKINEK KELL...

Akinek kell, az fizesse is meg. Mármint a detektívregények árát. Ezt olvastam az újságban, sőt még azt is olvastam, hogy legyenek ezek a könyvek még drágábbak, mint eddig, pedig – tegyük kezünket a szívünkre – most sem vesztegetik őket valami nagyon olcsón. No de, akinek kell, az fizesse is meg!

Ezzel egyetértek, de még jobb lenne, ha a detektívregényeken nem tüntetnék fel az árat, hanem a könyvüzlet eladójára bíznák az ármegállapítást.

Valahogy így képzelem:

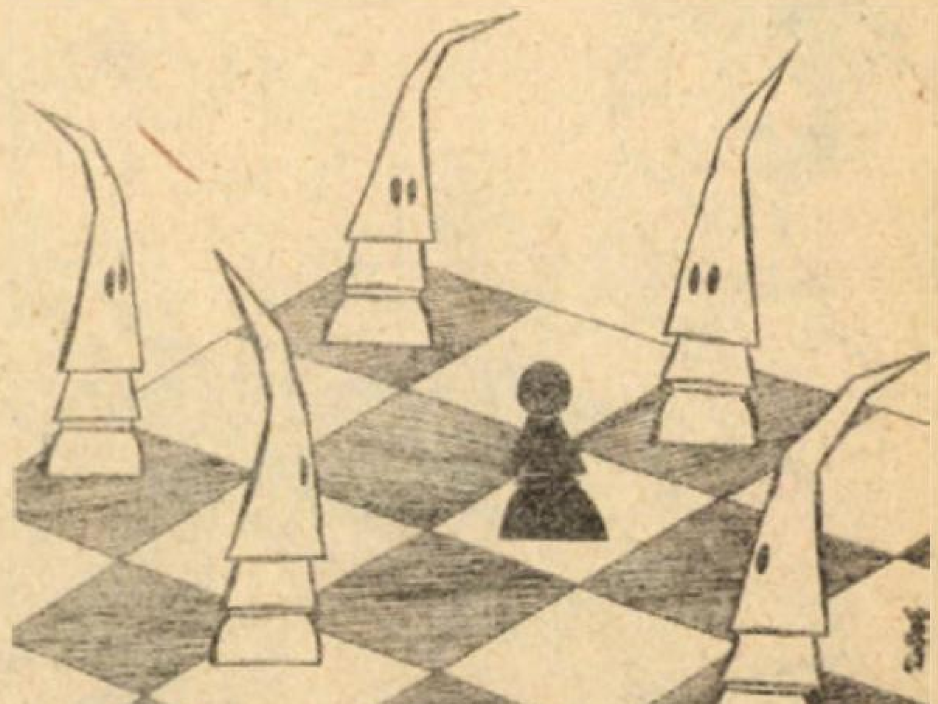
VEVŐ *(a pultnál):* Megvan önöknek a „Véres klopfoló"?
ELADÓ: Még van egy példány.
VEVŐ *(felcsillan a szeme).*
ELADÓ *(meglátja ezt a csillogást, és elhatározza: huszonöt forintért fogja adni a könyvet. Akinek kell, az fizesse is meg!)*
VEVŐ *(élvezettel megropogtatja a könyvet).*
ELADÓ *(ahá, élvezettel ropogtatja. Harminc forintot fogok kérni.)*
VEVŐ *(belelapoz, beleolvasgat a könyvbe, és miközben olvas, az izgalomtól remeg az orrcimpája).*
ELADÓ *(úgy látszik, nagyon kell neki ez a könyv. Harmincöt forint és ötven fillér!)*
VEVŐ *(mohón):* Kérem ezt a könyvet!
ELADÓ *(milyen mohó ez a pasas! Negyven forint és húsz fillér!):* Sajnálom, uram, de mégsem adhatom oda. Most jutott az eszembe, hogy ezt valakinek félretettük... Már ki is fizette.
VEVŐ *(vágyakozva, szomorúan):* Ezt nem teheti velem! *(Kicsordul a nyála a könyv után.)*
ELADÓ *(azt hiszem, nyugodtan kérhetek negyvenöt forintot is).*
VEVŐ *(könyörögve):* Adja ide nekem!
ELADÓ *(hidegen):* Lehetetlen.
VEVŐ *(tekintetében állati mohóság ragyog):* Talán mégis el lehetne intézni valahogy.
ELADÓ *(ötven forintért adom oda. Akinek ennyire kell, az fizesse is meg!)*
VEVŐ: Már úgy elképzeltem magamnak, hogy este detektívregényt fogok olvasni az ágyban...
ELADÓ *(ötvenöt forint).*
VEVŐ: Olyan rumlis napom volt. Rám fér egy kis kikapcsolódás.
ELADÓ *(hatvan forint):* No jó, velem lehet beszélni...

(Hirtelen egy új vevő érkezik. Négykézláb odavonszolja magát a pulthoz, és elhaló hangon így szól:)

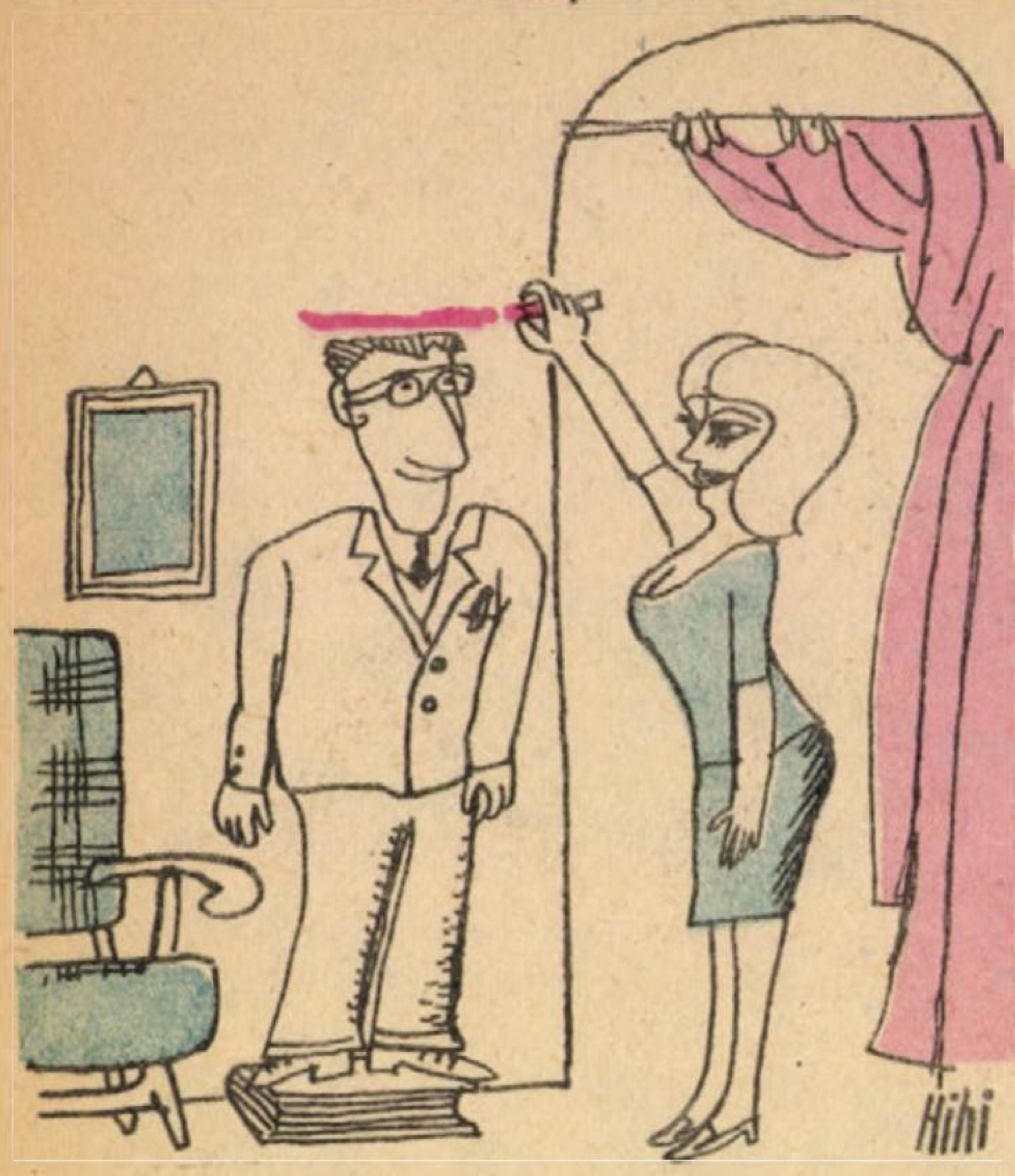
ÚJ VEVŐ: Adjanak egy detektívregényt! Ki vagyok éhezve egy detektívregényre!
ELADÓ: A „Véres klopfoló" megfelel?
ÚJ VEVŐ: Adja ide! Adja ide! *(A szájával kikapja az eladó kezéből a detektívregényt, és ott, a helyszínen, falni, enni kezdi a könyvet, majd csámcsogva így szól:)* Kérem a cehhet!
ELADÓ: Volt egy „Véres klopfoló"... Száznyolcvan forintot kapok öntől, uram.
ÚJ VEVŐ *(elégedetten simogatja a hasát):* Megérte! Remek volt!
VEVŐ: És velem mi lesz?
ELADÓ: Talán még tudok önnek is szerezni egyet... De csak talán...
VEVŐ *(ingerülten):* Tudja, mit? Most már nem kell a könyv! Alászolgája!
ELADÓ *(utánavágja a detektívregényt):* Tizenkét forintot tessék fizetni a kasszánál!!

Mikes György

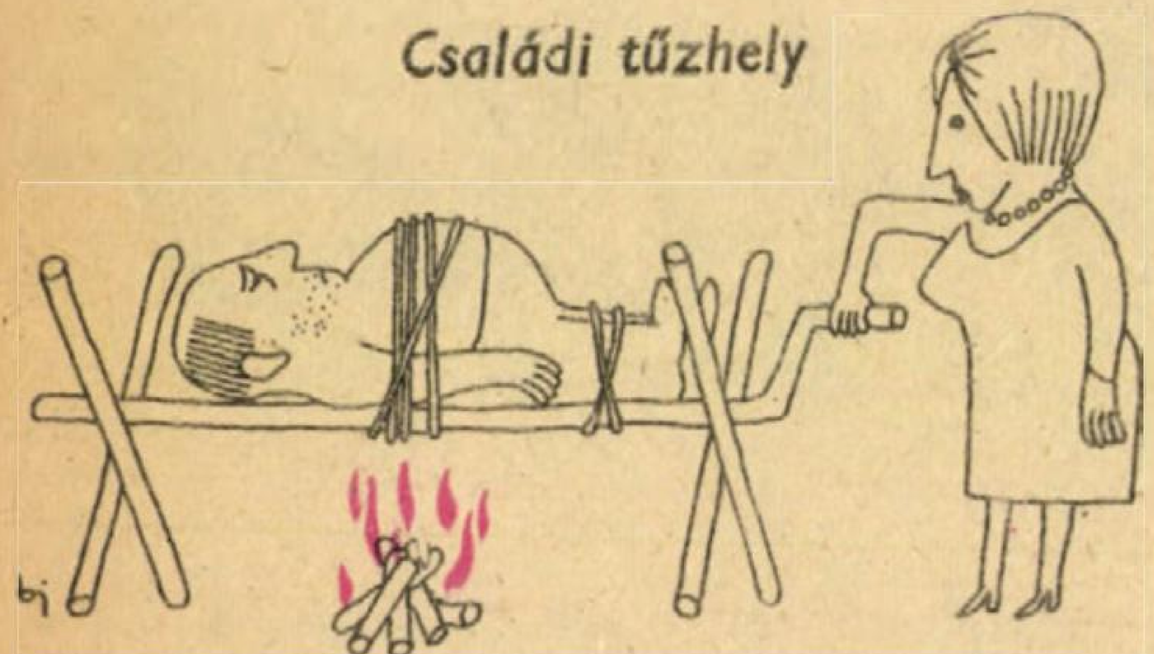
TEXASI JÁTSZMA

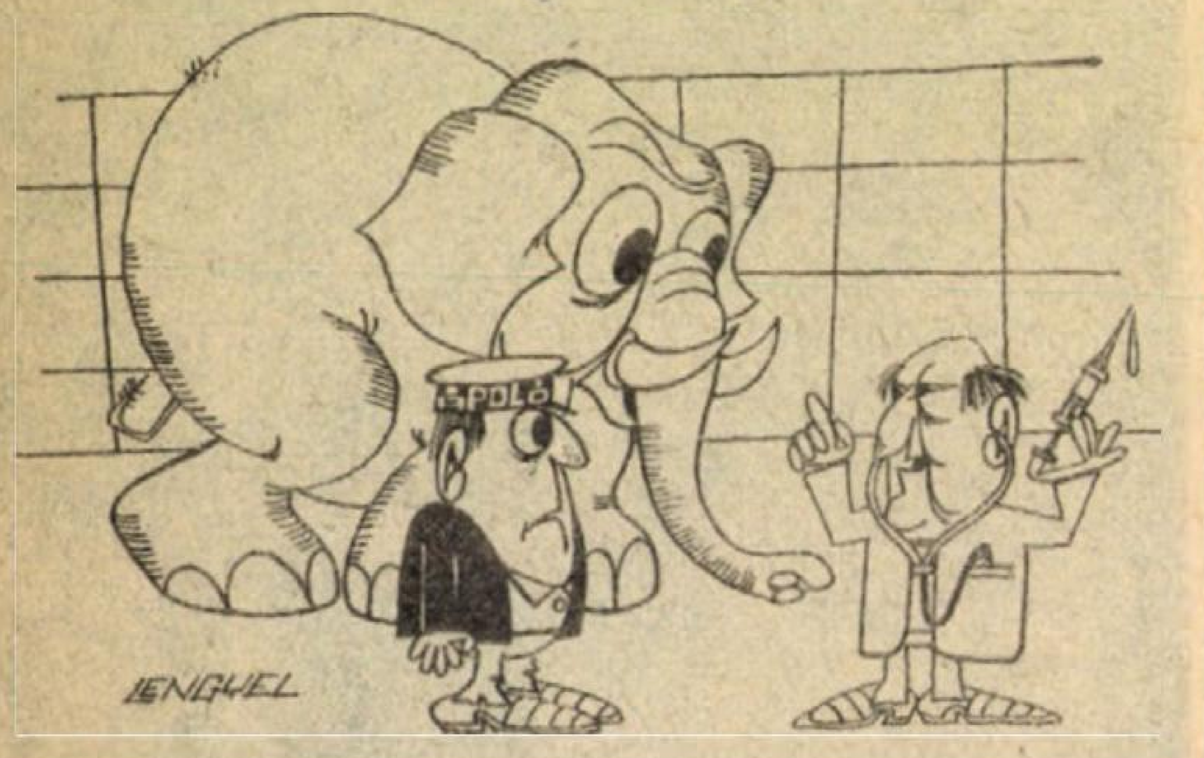
Elsőkönyves író

Családi tűzhely

Beteg az elefánt

– Fogja le, kérem, míg beadom neki az injekciót . . .

Konyakos meggy

Mint ismeretes, ez egy csokoládéféleség, ez a konyakos meggy, bár lehet, hogy inkább helytálló töltött bonbonféleségnek minősíteni. A nevét azonban mindenképpen attól kapta, hogy egy csokoládégömb belsejében igenis meggy húzódik meg, amely igenis konyakkal van töltve, vagy legalábbis átitatva, vagyis konyakos meggy íze van.

Namármost: én szeretem ezt a konyakos meggyet, és szoktam is vásárolni tizenegy forint nyolcvan fillérekért. Igen ám, de a napokban bementem egy boltba, és kértem egy doboz konyakos meggyet, és amikor fizetni akartam, azt mondta az elárusító kisasszony, hogy kilenc forint.

— Kilenc forint? — kérdeztem csodálkozva.

— Ugye meg tetszik lepődve lenni? — kérdezte ezúttal ő.

— Hát igen.

— Ugyanis olcsóbb lett.

Örvendetes esemény, állapítottam meg magamban, és mindjárt messzemenő következtetéseket vontam le ama becstelen hírterjesztésekről, melyek szerint az anyagi érdekeltség elve némely vállalatoknál burkolt áremelkedésekben érvényesül. Ám eléggé el nem ítélhetően pesszimista és gyanakvó alaptermészetem nem hagyott kényelmesen elandalodni ebben az eufórikus gondolatkörben, hanem annak a kárhozatos kérdésnek feltevésére ingerelt, hogy:

— És tessék mondani, mért lett olcsóbb?

Erre azután a kedves kisasszony szeme elborult, és így válaszolt:

— Tetszik tudni, ebben nem konyakos meggy van, hanem cukrozott meggy vagy cseresznye, nem is tudom pontosan. A gyár ugyanis nem kapott konyakot, és így gyártotta le, azért adja olcsóbban, kilenc forintért.

— Értem. Ám akkor mért adják a konyakos meggy szokott csomagolásában, ilyen feliratú dobozban? Ez megtévesztheti a vevőt, én is majdnem megvásároltam.

A kisasszonyt kötekedésem nem felháborította — javára legyen mondva —, hanem további felvilágosításokra indította:

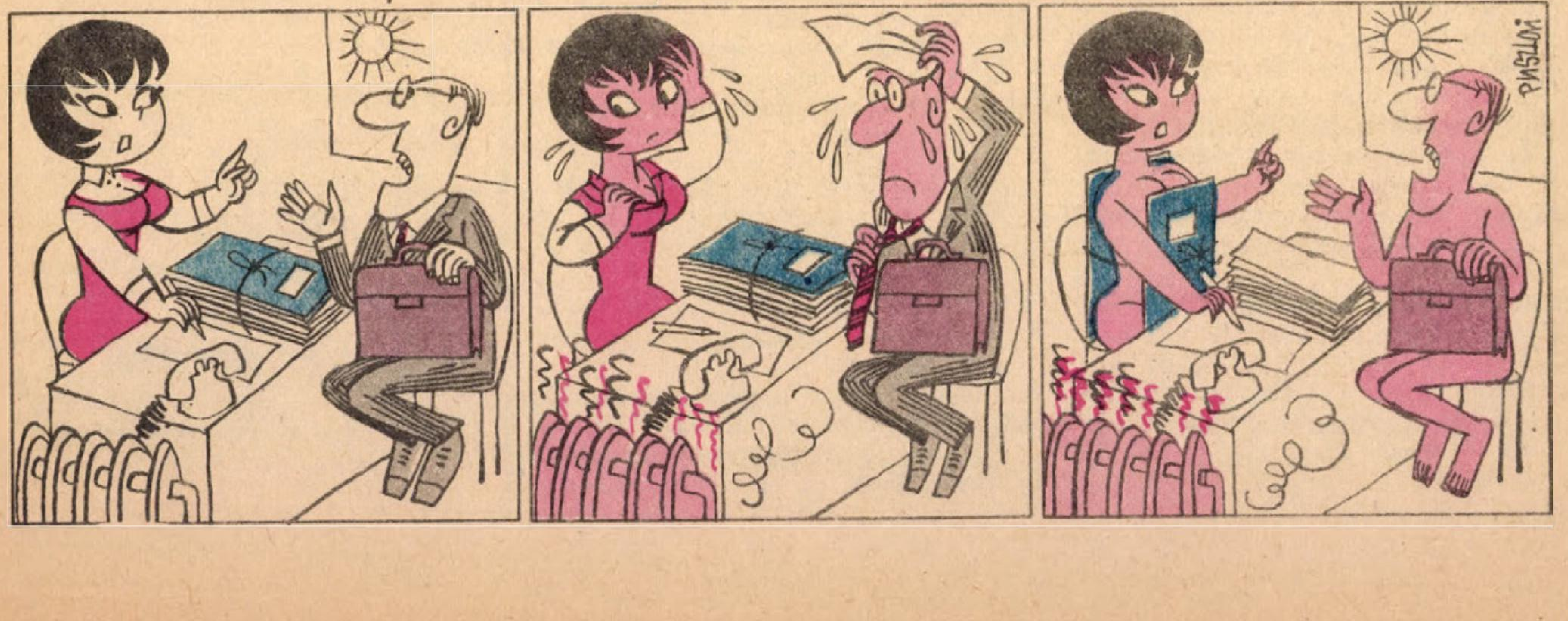
— Tetszik tudni, itt a hátán a doboznak van egy kis cédula, hogy ez cukrozott meggy. (Meg akarta mutatni, de a cédula éppen nem volt található.) Erről a dobozról talán leesett, de ott állt rajta az is, hogy kilenc forint. Van, aki ugyan megpróbálja drágábban adni, de én azt nem merem megcsinálni. Kellemetlenség lehet belőle.

Ilyetén módon társalogtunk el. A konyakos meggyet mindazonáltal nem vettem meg, mert nem konyakos meggy volt. Sőt — már az imént utaltam pesszimista és gyanakvó alaptermészetemre — azóta máshol sem merek konyakos meggyet vásárolni, még ha tizenegy nyolcvanért kínálják sem, hátha tulajdonképpen cukrozott ízét rejt a skatulya, csak éppen a tartalomváltozást feltüntető diszkrét cédula hiányzik róla.

Gombó Pál

Jucika és a próbafűtés

Pusztai Pál rajza

ADÓNISZ ÉS TÁRSAI

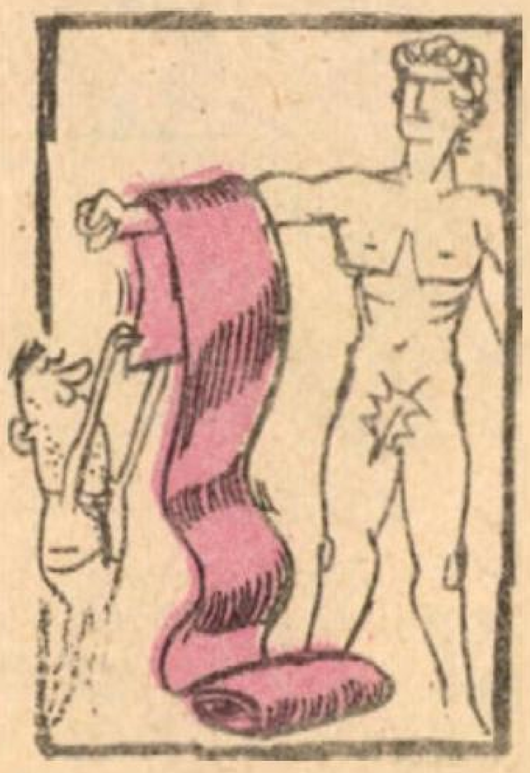
Keveselltem az egy gólt a Magyarország—NDK labdarúgó-mérkőzés első félidejében, ezért a szünet tartamára sem zártam el a televíziómat, hátha még esik egy-kettő.

A szünetben gól persze nem esett, de a Magyar Hirdető jóvoltából szem- és fültanúja lehettem a Magyar Posztógyár négy új terméke bemutatójának.

Adónisz, Kirké, Uppsala és Lektor.

E nevekre hallgatnak az új textíliák.

Aztán következett a második félidő, nagyszerű küzdelemben, Farkas mesterhármasával győztünk, de örömöm valahogy mégsem volt teljes, nem tudtam maradéktalanul élvezni a játék szépségeit, mert állandóan gyötört a gondolat: miért hívják ezt a négy új posztót, szövetet vagy micsodát Adónisznak, Kirkének, Uppsalának és Lektornak.

Két személy a görög mitológiából, egy ősi svéd egyetemi város és egy latin szó, amely „olvasó"-t jelent, és manapság főleg azt az irodalmi szakértőt, tanácsadót hívjuk így, aki a könyvkiadó vállalatoknál a kéziratokat bírálja el.

Mi kapcsolja ezeket a ruhaiparhoz, az öltözködés problémáihoz, egymáshoz?

Igaz, Adónisz a férfiszépség megtestesítője a görög mondavilágban, de itt az a bibi, hogy ez a fiatalember éppen ruha nélkül, maximum egy fügefalevélbe öltözötten volt mutatós.

Még rosszabb a helyzet Kirkével, tekintve, hogy ez a varázslónő Odüsszeuszt és társait nemhogy szépen felöltöztette volna, hanem disznókká változtatta, és ha az egyik ógörög nem bújik el idejében és aztán nem kényszeríti Kirkét, hogy oldja fel a varázslatot, Odüsszeuszék még ma is ott röfögnének Aia szigetén.

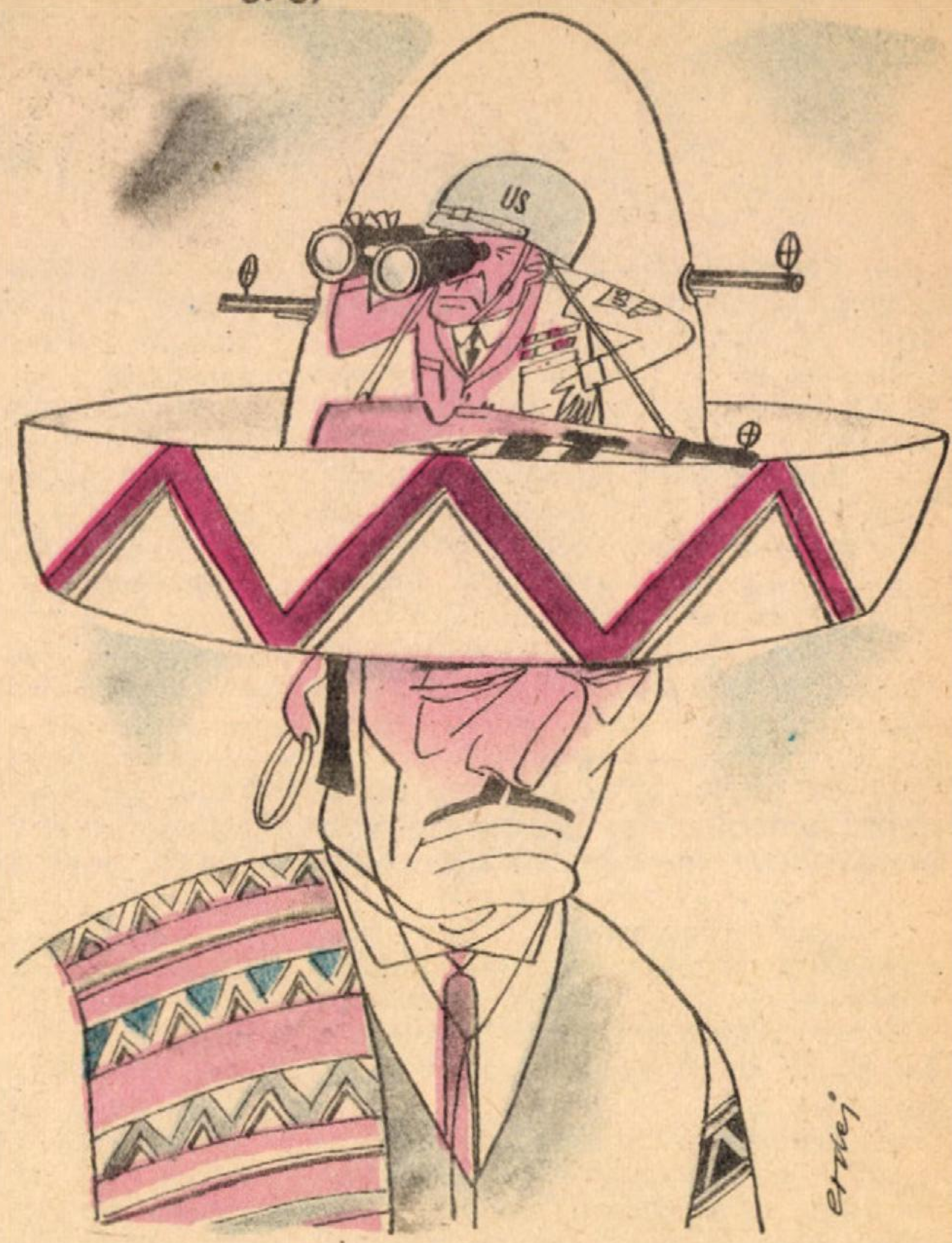
Uppsalával tulajdonképpen nincs semmi baj, bár szerintem inkább lehetne Tápiószentgyörgy vagy Püspökladány, esetleg Balassagyarmat, mert ha mindenáron városnév kell, válasszunk magyart, már csak honszeretetből is.

Végül itt a Lektor. Fel kell tételeznem, hogy mint valamikor a walesi herceg, manapság a dúsgazdag és a közéletben rendkívül aktív szerepet játszó könyvkiadói alkalmazottak a legelegánsabb férfiak, világszerte ők diktálják a divatot.

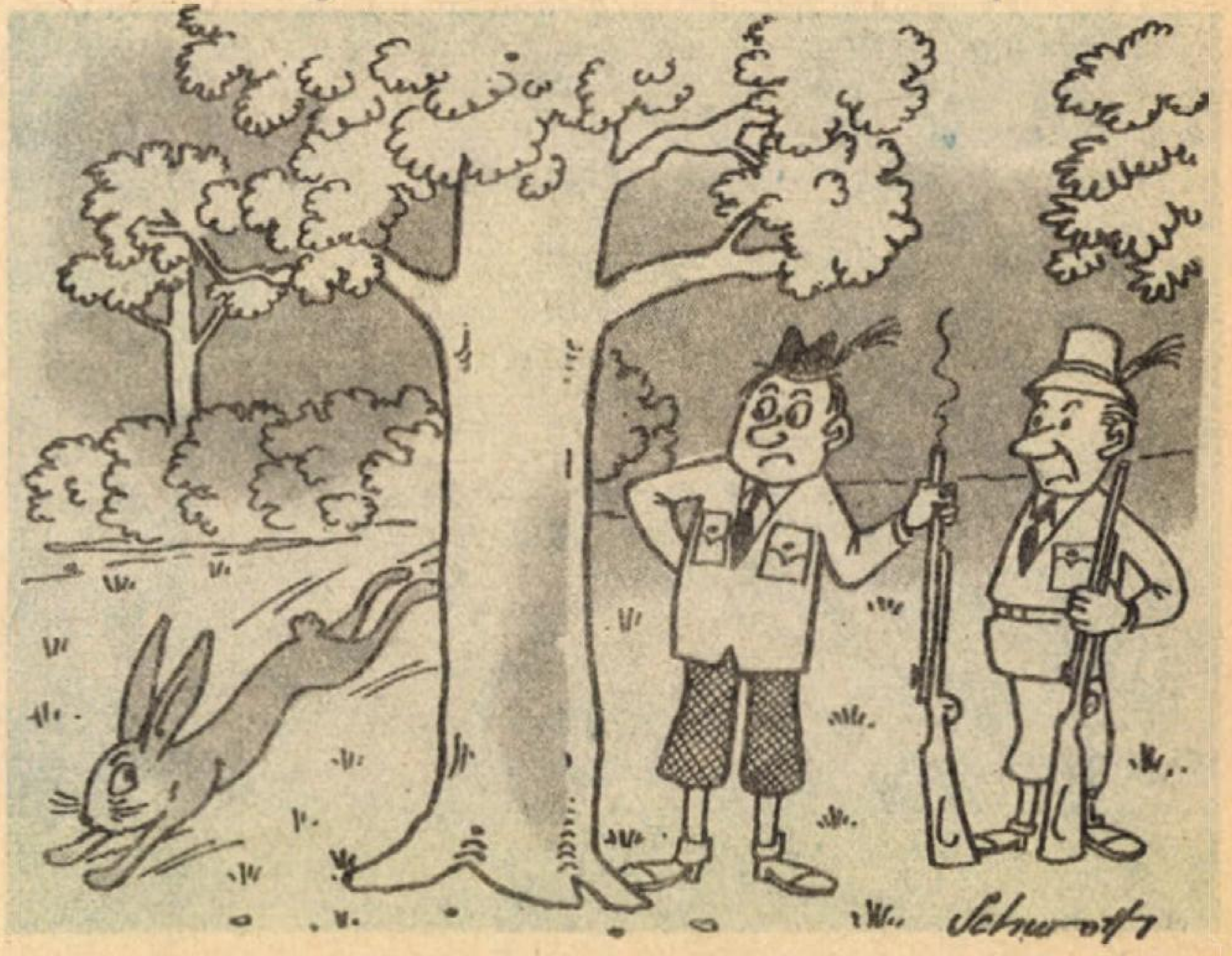
Ha ez nem így van, akkor a Lektort sem tudom mivel magyarázni, és a legközelebbi öltönyömet is Hágó szövetből csináltatom, annak legalább van magyar értelme, nem is egy.

(kürti)

USA megfigyelőállomás Dél-Amerikában

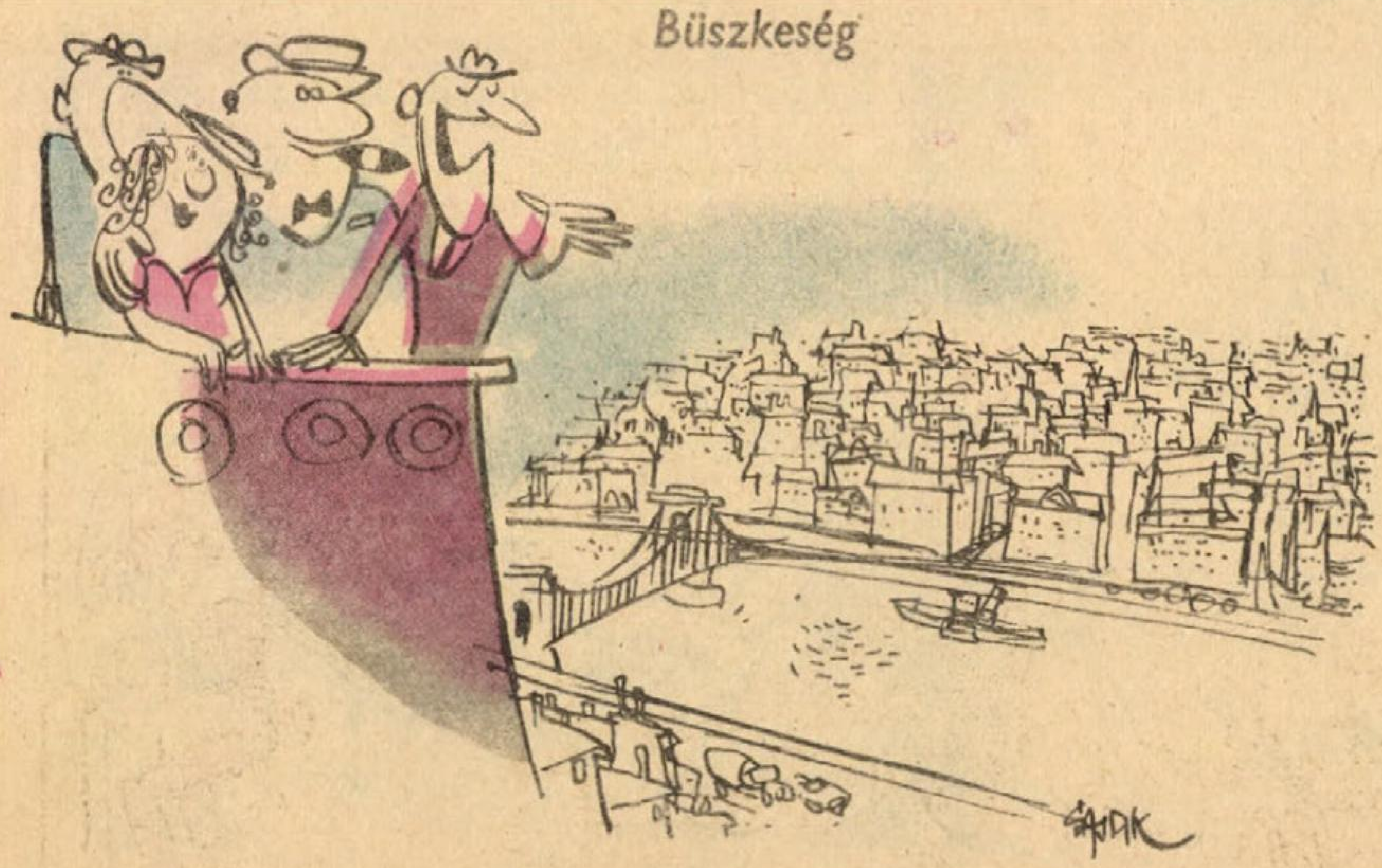

Megkezdődött a vadászati idény

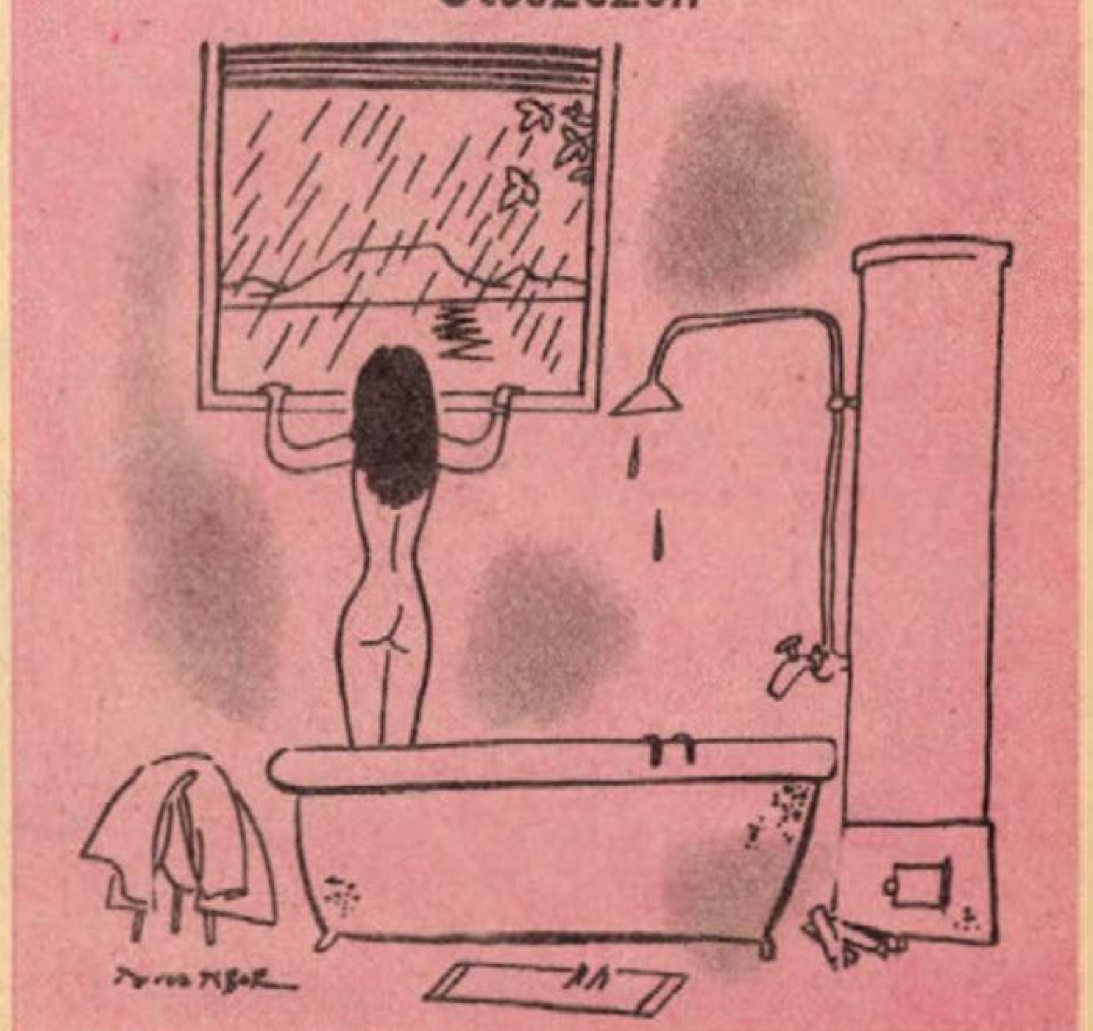
– Mi van ezzel a nyúllal?
– Talán nem hallotta a lövést! . . .

Büszkeség

Idegenvezető: És a válások számát tekintve világviszonylatban az elsők között vagyunk!

Utószezon

KÜLÖNÖS ESET

— Kérem a következőt! — szólt ki a rendelőből dr. Povács Ernő, a jó nevű gyermekpszichológus.

Csinos, jól öltözött, fiatal nő lépett be az ajtón egy három év körüli kisfiúval:

— Zabhegyiné vagyok — mondta kissé zavartan. — A professzor úr segítségét szeretném kérni. Tudniillik egy kis baj van a gyerekkel. Mutatkozz be szépen a bácsinak, Ottóka!

A kisfiú illedelmesen meghajtotta magát, és nagyot dudált. Hangja a legmodernebb típusú nyugati sportkocsikéra emlékeztetett.

— Mi az, te nem tudsz beszélni, csak dudálni? — kérdezte tréfás hangsúllyal doktor Povács, hogy megnyerje a gyerek bizalmát.

— Igen — válaszolt helyette szomorúan a mamája. — Pedig már hároméves. A hasonló korú pajtásai a parkban már mind folyékonyan társalognak, de ő csupán dudálni tud meg berregni.

— Különös, fölöttébb különös — mondta elgondolkozva a lélekbúvár. — Ilyen szimptómák, ha emlékezetem nem csal, még sohasem fordultak elő a prakszisomban. Más rendellenességet, vagy hogy enyhébben fejezzem ki magam, szokatlan megnyilvánulást nem figyelt meg a fiánál?

— De megfigyeltem. Ottóka odahaza aránylag szófogadó, de az utcán minduntalan nekimegy a járókelőknek. Sőt, újabban egyáltalán nem hajlandó a járdán közlekedni, hanem mindig kitépi magát a kezemből, és lerohan az úttestre. Valóságos csoda, hogy még nem ütötte el valami.

— Talán át akar menni a másik oldalra — vélte a pszichológus. — Esetleg meglátott egy érdekes kirakatot...

— Szó sincs ilyesmiről — mondta Zabhegyiné. — Ottó nem átmenni akar az úttesten, hanem a járművekkel párhuzamosan közlekedni. Ráadásul főútvonalon sokkal jobban kedveli a belső forgalmi sávot. Jaj, professzor úr, én úgy aggódom! Egy ilyen kicsi gyerek még képtelen megtanulni a KRESZ-t...

— Nyugalom, nyugalom! — veregette meg a bájos fiatalasszony vállát atyai mozdulattal dr. Povács. — Majd kitalálunk valamit. A tudomány és a lélektan ma már nem ismer lehetetlent. Most pedig menjünk át a másik szobába. Addig te válaszd ki magadnak ezekből, amihez a leginkább kedved van — fordult Ottókához egy nagy halom játékra mutatva.

A szomszédból, a félig nyitva hagyott ajtón keresztül titokban figyelték a gyereket, aki hangosan berregve robogott az asztal körül, és időnként elgázolt egy babát vagy egy macit.

— Specifikus motivizáció! — motyogta az orvos.

— Ja, elfelejtettem említeni — kapott a fejéhez Zabhegyiné —, hogy a kisfiam bolondul a garázsokért. Muszáj vele bemenni minden garázsba, és alig lehet őt onnan kiráncigálni. Pont úgy viselkedik, mint más gyerek a cukorkaüzletben. Ezer szerencse, hogy Budapesten olyan kevés garázs van! Na és persze a benzinkutak előtt is órák hosszat elbámészkodik. Különösen a szuperbenzint kedveli.

A gyermeklélektan jó nevű specialistája néhány percig szótlanul fel-alá járkált a szobában, majd Zabhegyinéhez fordult:

— Azt hiszem, sikerült megállapítanom a diagnózist, kedves asszonyom. Önök ugyebár fiatal házasok?

— Meglehetősen. Négy éve volt az esküvőnk a Központi Házasságkötő Teremben.

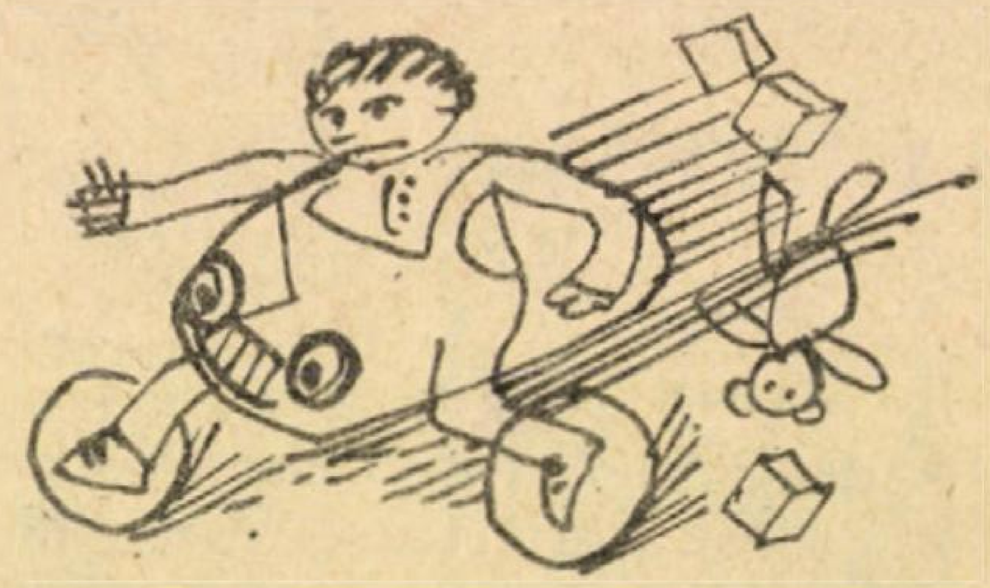
— S ha nem tévedek, szerettek volna vásárolni egy autót?

— Igen — mondta élénken a nő. — Már egész szép kis summát gyűjtöttünk össze, de aztán meglett a gyerek, és bizony ráment az összeg...

— Attól tartok, hm, hm — kockáztatta meg a professzor —, hogy ön, hm, hm, áldott állapotban is elég sokat foglalkozott a személygépkocsival...

— Nem tagadom — válaszolta csodálkozva az asszony —, de mi köze ennek a gyerekhez?

— A leendő anyák magatartása, vágyaik, gondolataik bizonyos mértékig hatást gyakorolnak az újszülöttre. Befolyásolják tulajdonságait. S ön ugyebár eredetileg autót akart, és nem Ottót... Szóval ez okozza a

gyerek, hogy úgy mondjam, némileg sajátos viselkedését. A fia ugyanis autónak képzeli magát!

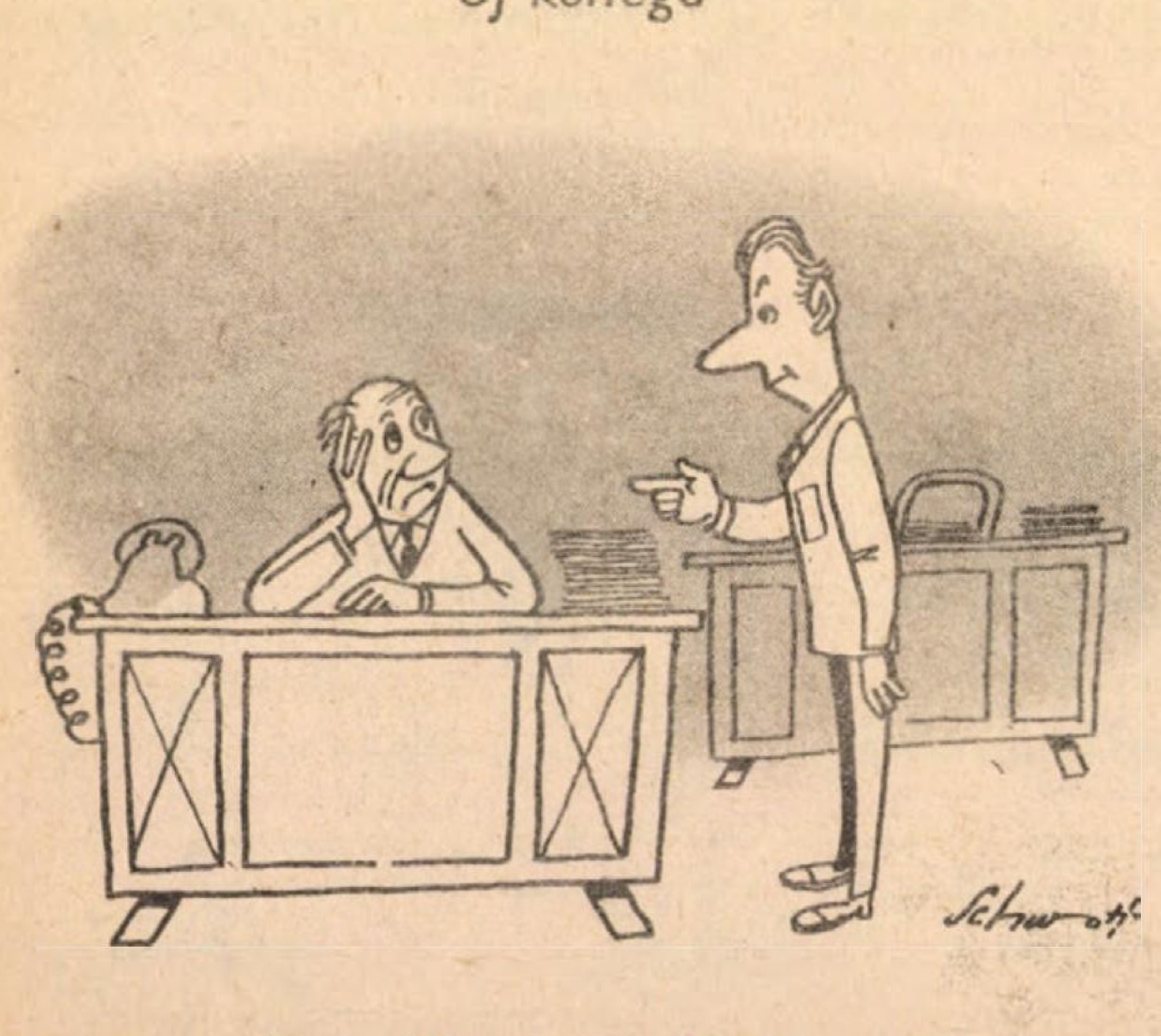
Zabhegyiné keserves sírásra fakadt:

— Jaj, mit tettem, jaj, mit tettem, én szerencsétlen! Ó, ha tudtam volna, mit csinálok, dehogyis ábrándozom vámmentes Opel Rekordról, meg Ford Taunusról. És mondja, drága doktor úr, az isten szerelmére, hogy lehet segíteni szegénykémen? Nincs az az áldozat, amitől visszariadnék!

— Nem kell úgy kétségbeesni — vigasztalta dr. Povács a pityergő asszonykát. — Léteznek ennél sokkal súlyosabb lelki deformációk is. Mindenesetre azt tanácsolom, hogy sürgősen kezdjenek el spórolni, és a pénzen minél előbb vegyenek autót, mert az az érzésem, hogy a gyerek idegeire jó hatással lenne egy kistestvér...

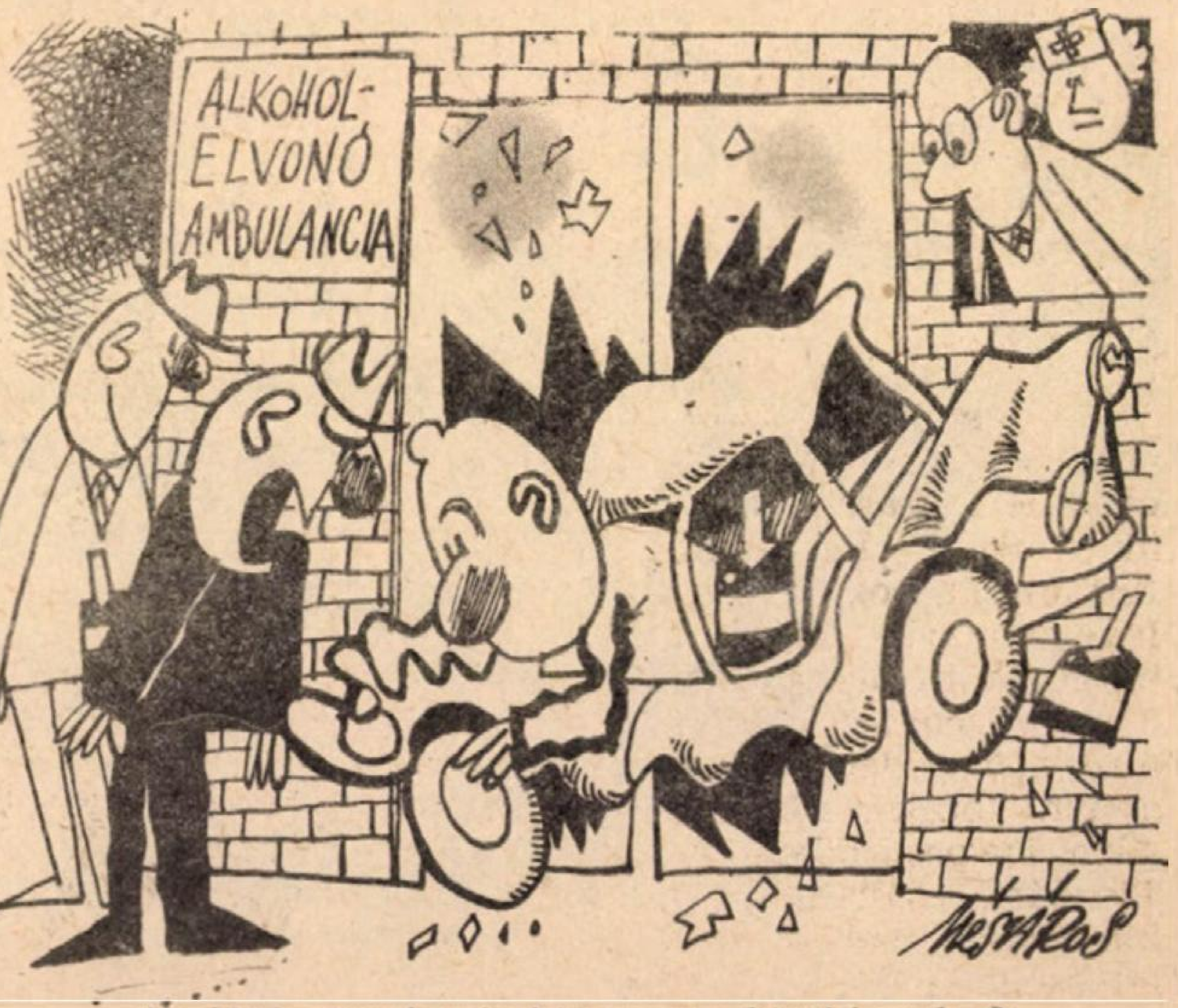
Dalmáth Ferenc

Új kolléga

– Egy szobában fogunk dolgozni.
– Örvendek, de remélem, nem horkol?!

Jogtalan előny

– Azt hiszi, mert kocsival jön, soron kívül bemehet?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PLAKÁT

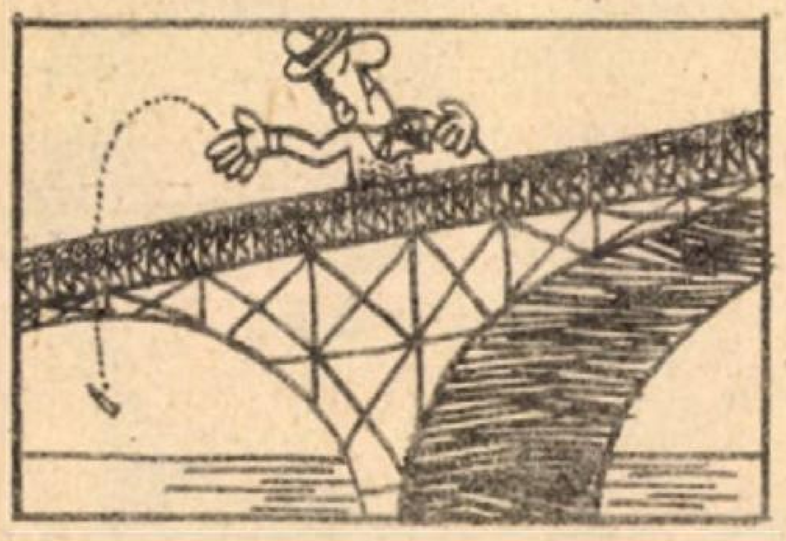
Sokáig nem tudtam levenni a tekintetemet arról a plakátról, amelyet az autóbuszon vettem észre a minap.

A plakáton egy folyópart látható, gyárakkal, magasba törő kéményekkel, különböző tartályokkal, és a partról félelmetes, fekete kígyó kúszik, tekerőzik a vízbe. Aláírás: „Vigyázzunk a víz tisztaságára!"

Vagyis ne szennyezzük be a Dunát és a többi folyókat különböző mérgező anyagokkal, akadályozzuk meg, hogy ez a fekete kígyó a vízbe jusson. Emberek, akadályozzátok meg!

Még ott, a helyszínen önvizsgálatot tartottam, és eszembe jutott, hogy néhány héttel ezelőtt a Margit-hídról egy égő cigarettát hajítottam a Dunába... De csak egy csikket... Esküszöm! Hosszú, fekete kígyót még sohasem eresztettem a vízbe!

Ez a plakát tulajdonképpen nem is nekünk szól, villamos- és autóbuszutasoknak, hanem a gyárak vezetőinek,

pontosabban: a folyóparton levő gyárak vezetőinek, és nekem nincs gyáram, se a folyóparton, se másutt. Persze, megtörténhet, hogy egy folyóparton álló gyár igazgatója vagy főmérnöke autóbuszon, illetve villamoson utazik, de ez olyan ritkán fordul elő, hogy ezért igazán nem érdemes plakátot készíteni. Pénzkidobás.

Aztán az is eszembe jutott: már többször olvastam a lapokban arról, hogy ezt vagy azt a gyárat, többszöri figyelmeztetés után, megbüntették, mert mérgező vegyianyagokat engedtek a Dunába. Eredmény? Semmi. Minden maradt a régiben. És ha a magas pénzbüntetés sem hozta meg a kívánt eredményt, akkor hát mit akarnak egy kis plakáttal? Azt hiszik, hogy a plakáton levő félelmetes fekete kígyó hatásosabb? Kötve hiszem.

Én a magam részéről — mindezek ellenére — vigyázni fogok a víz tisztaságára. De pesti lakos lévén, a Tiszáért, a Berettyóért és a kis Túrért nem vállalok felelősséget!

M. Gy.

Két rajz a Daumier-kiállításról

– Hányszor megtiltottam, hogy uramnak nevezz... értsd meg végre, hogy minden ember egyenlő... te állat!

Műteremben

Nagyüzemi sajtgyártás

A TÁNCDAL MÚLTJÁBÓL

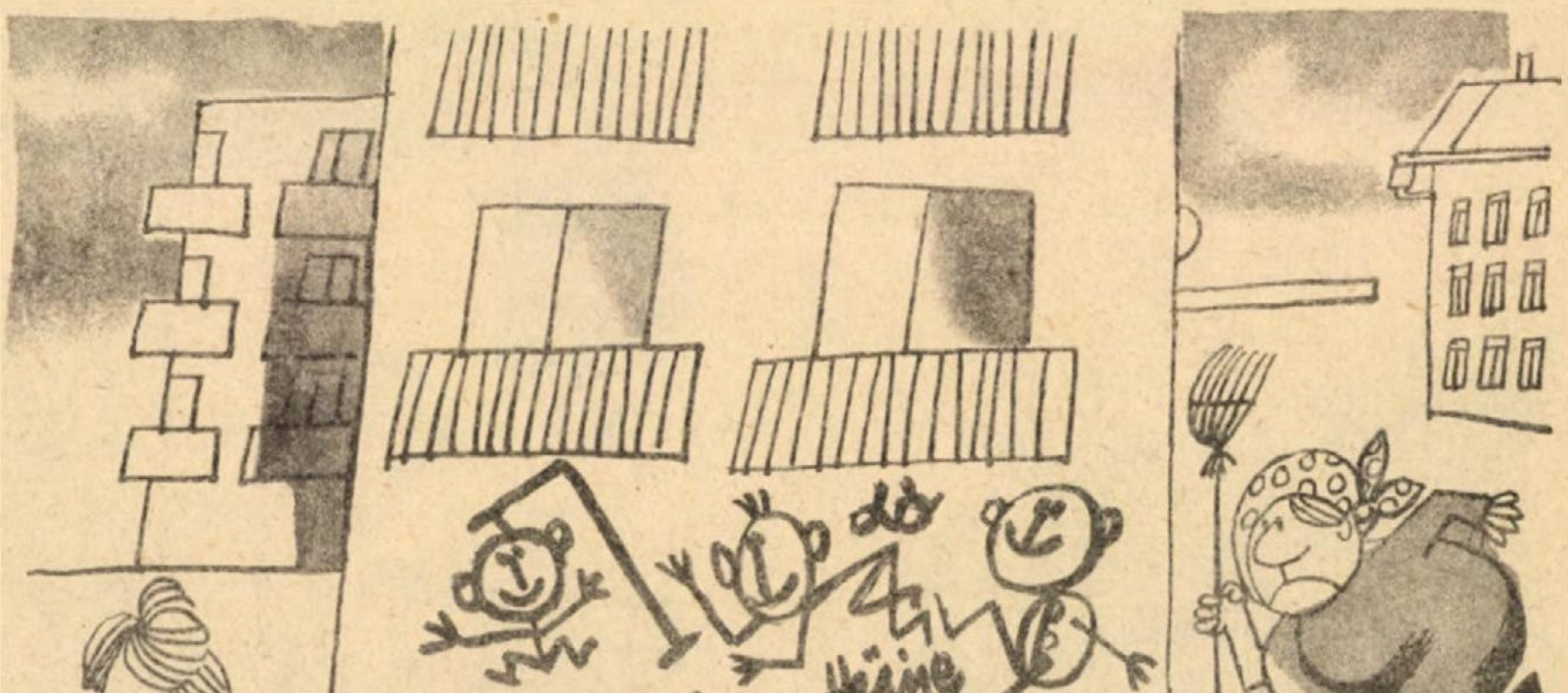
A táncdal az, amit már a
Biblia is felkarolt,
Éva lenge öltözékben
„Ádám hol vagy?" — így dalolt.

Káin agyoncsapta Ábelt,
Nem spekulált az ipse,
S közben bőszen ezt dúdolta:
„Nem várok holnapig" se.

Már Noé is táncdalos volt,
Ezen meg se ütközöm,
Bárkájába lépve így szólt:
„Utánam a vízözön!"

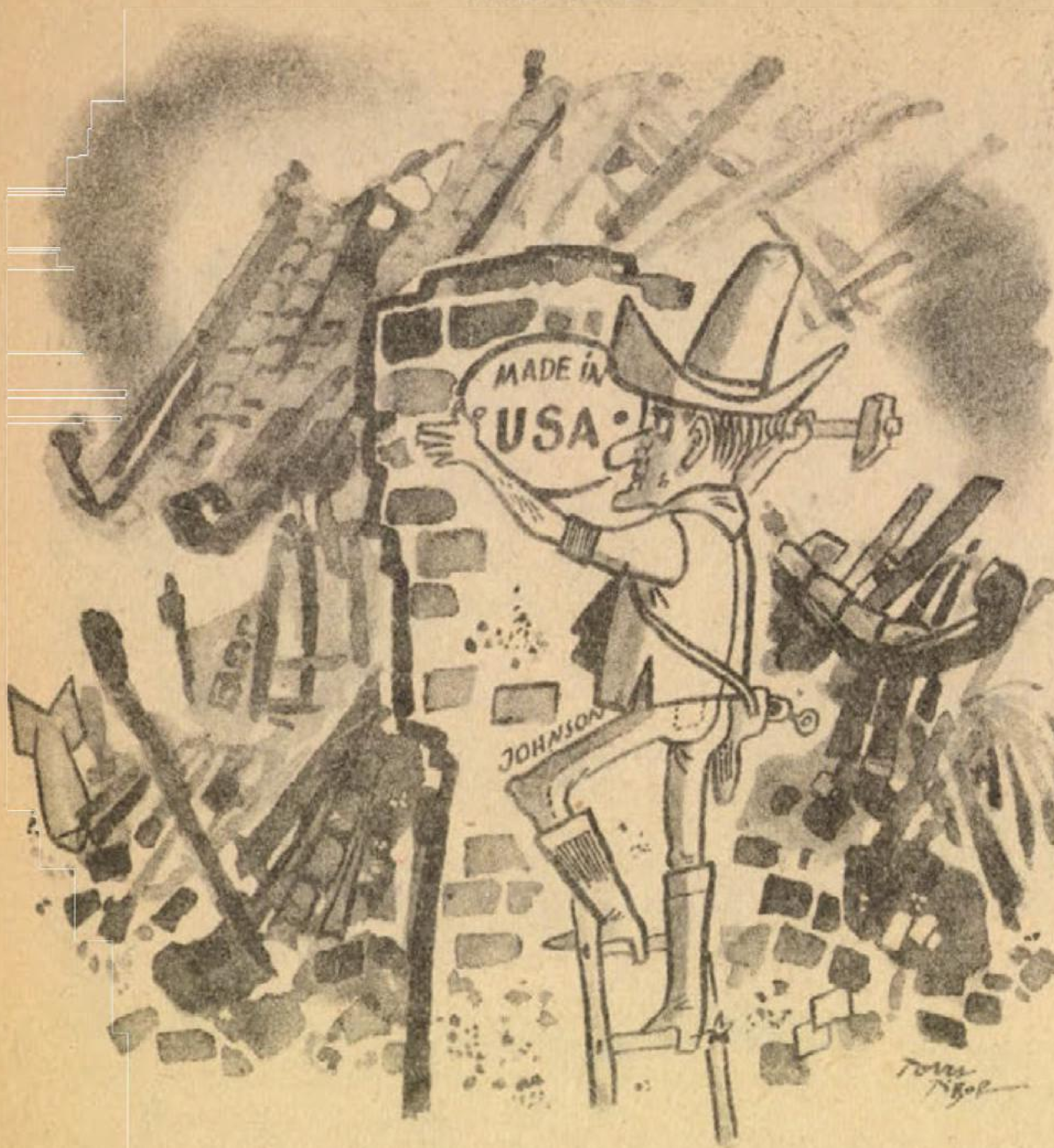
(h. f.)

Tájékozatlan házfelügyelő

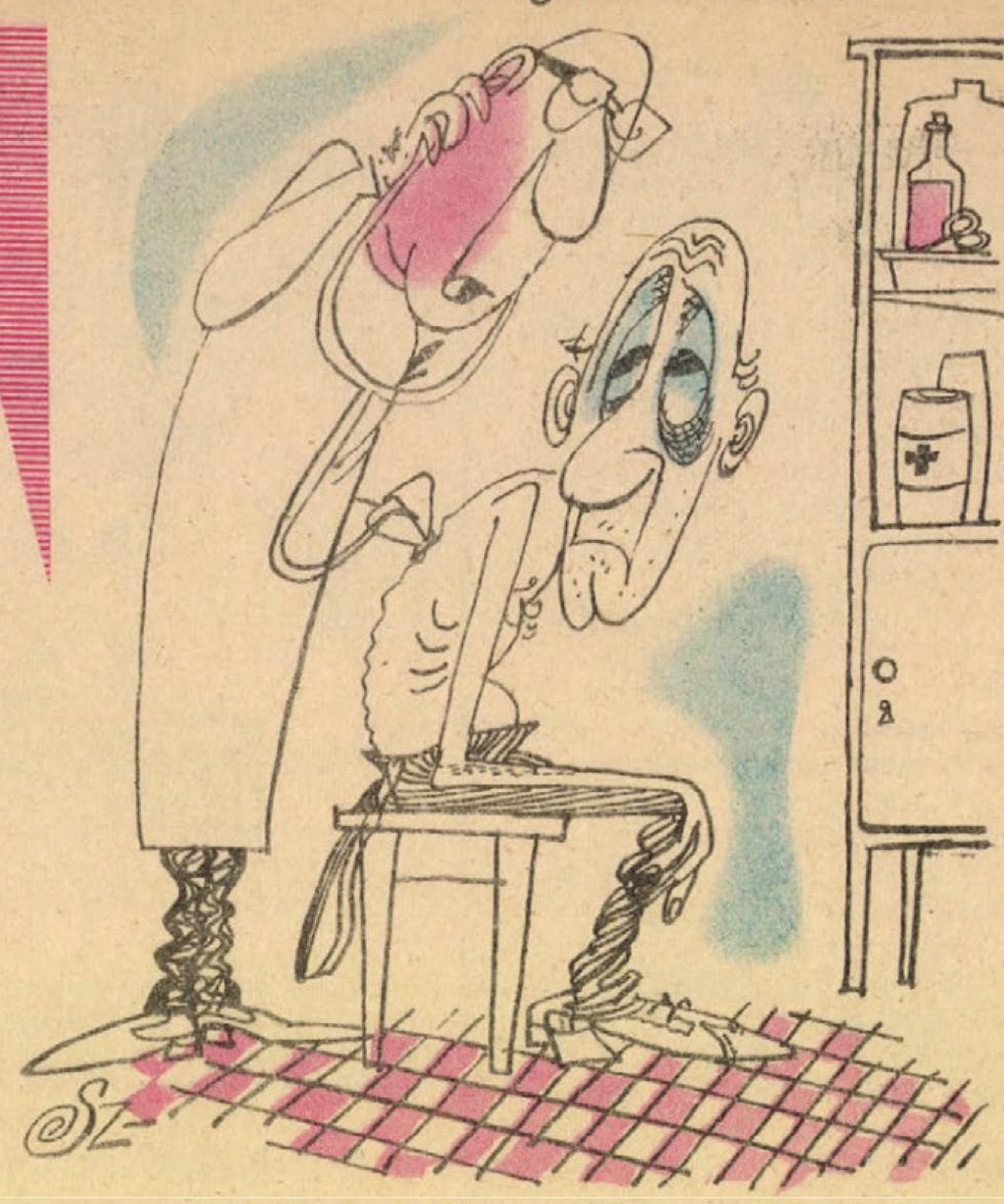

– Hát nem tetszik tudni, hogy most vannak a Művészeti Hetek?

Márkázás

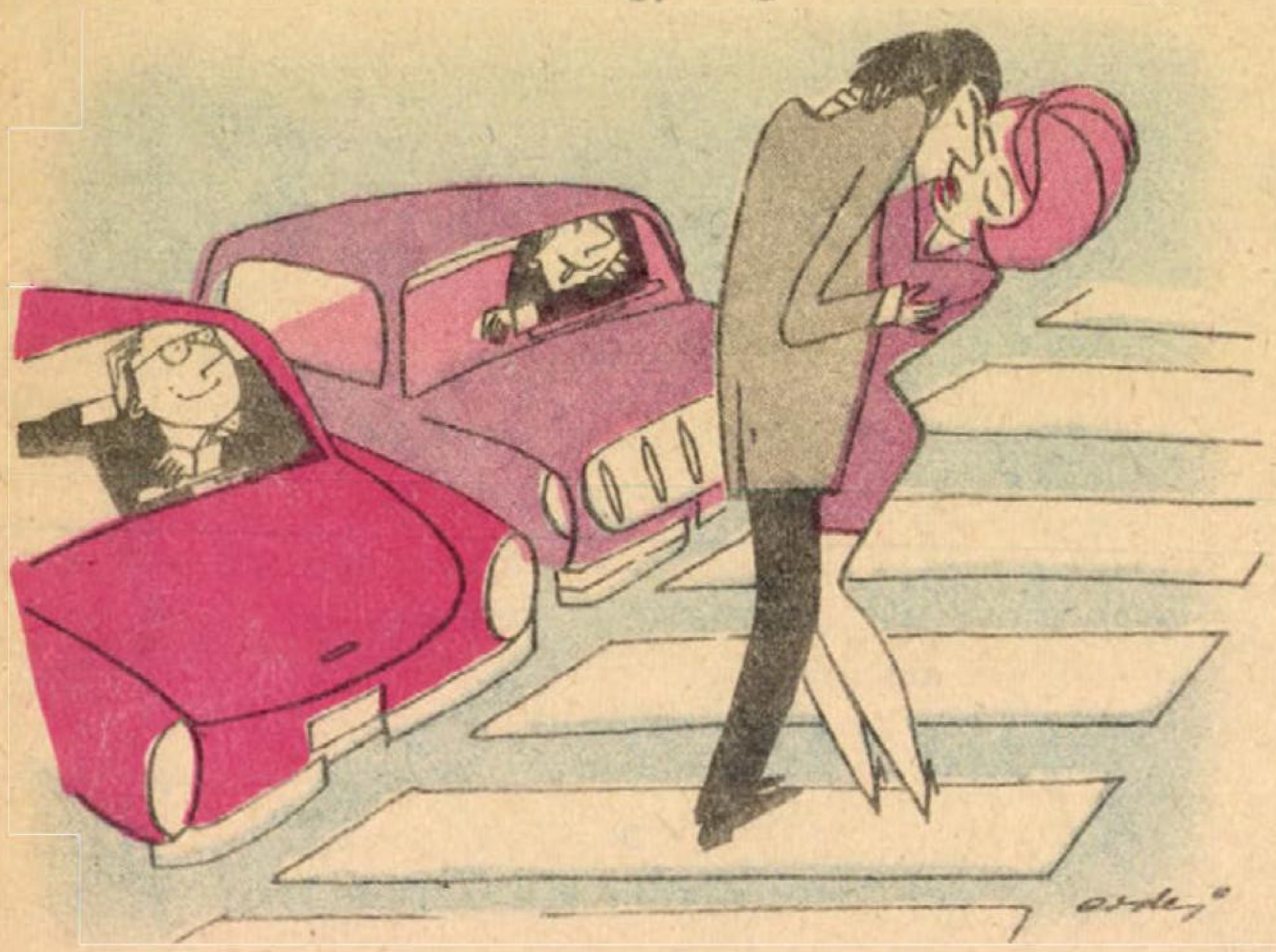

Vizsgálat

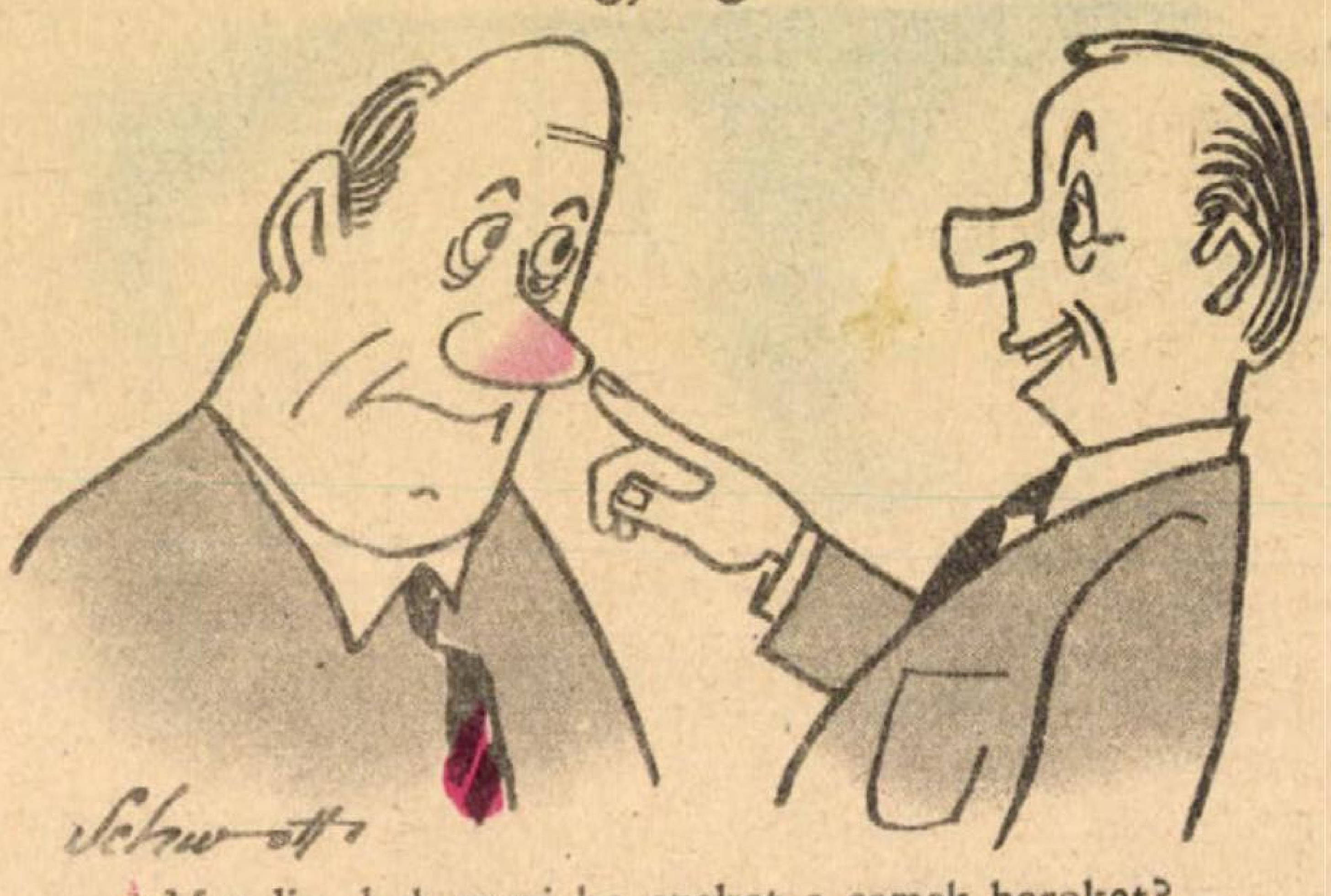

– Magára is ráférne egy új mechanizmus!

A zebra a gyalogosoké

Irigység

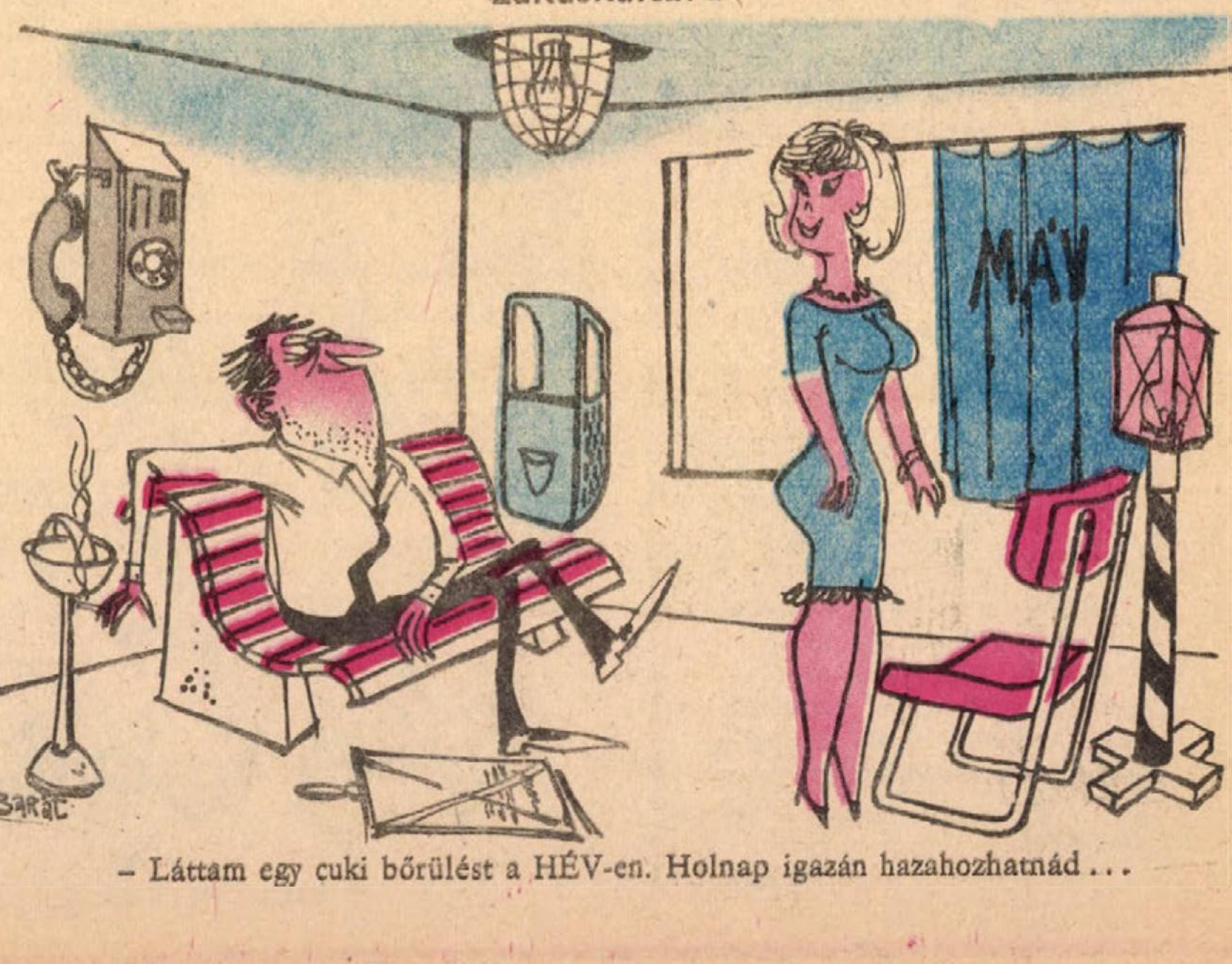
– Mondja, hol szerzi be ezeket a remek borokat? . . .

Korán kezdi

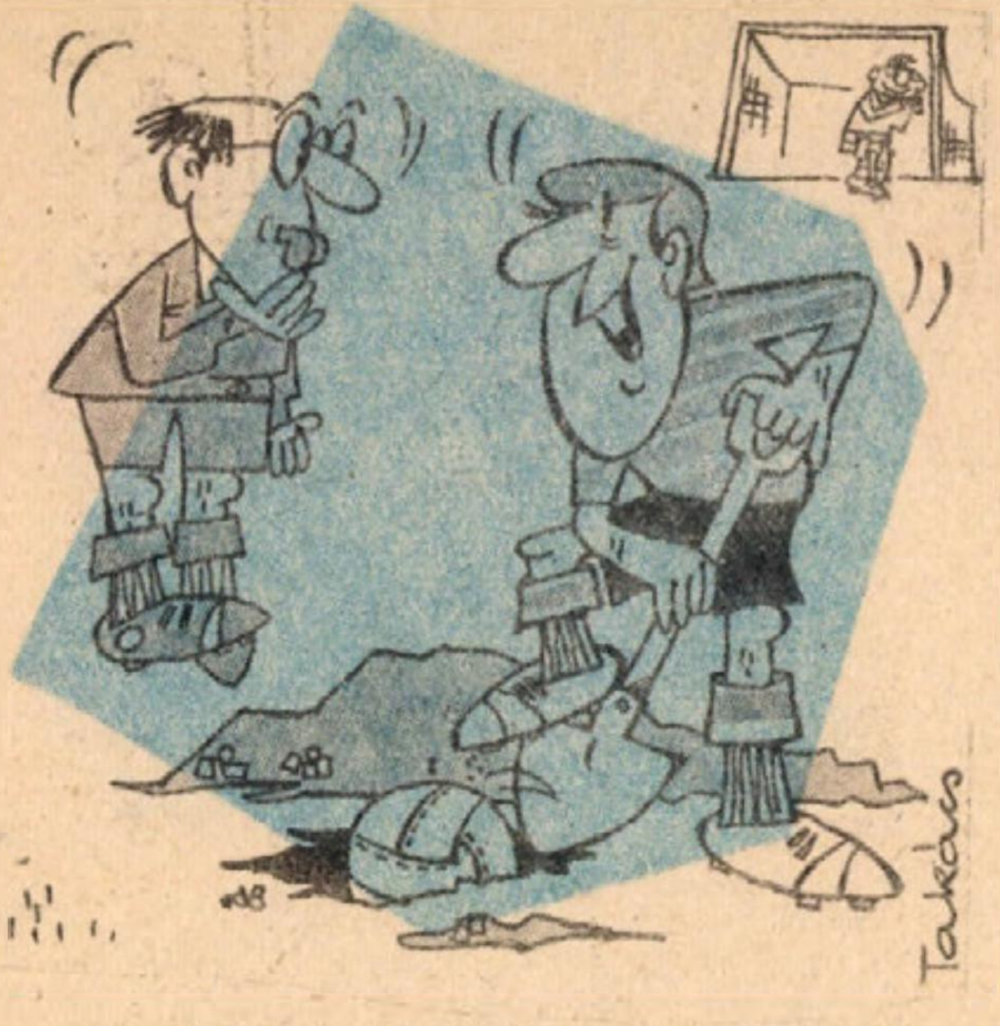
– Asszonyom, nem akar egy kicsit kocsikázni? . . .

Lakáskultúra

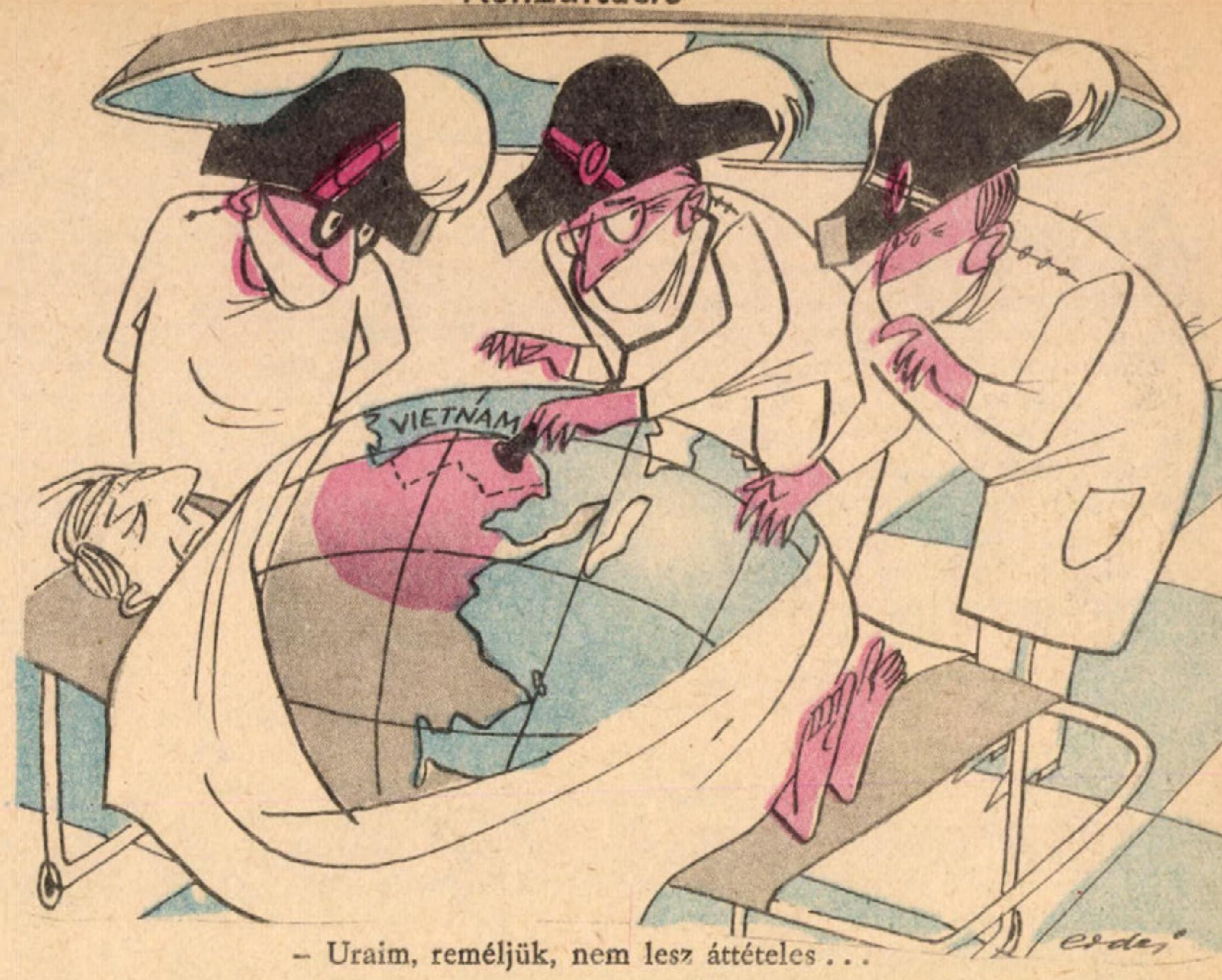
– Láttam egy cuki bőrülést a HÉV-en. Holnap igazán hazahozhatnád . . .

Időhúzás

– Csak a hátralevő tíz percre ásom el . . .

Konzultáció

– Uraim, reméljük, nem lesz áttételes . . .

PILLA-NAT-KÉP

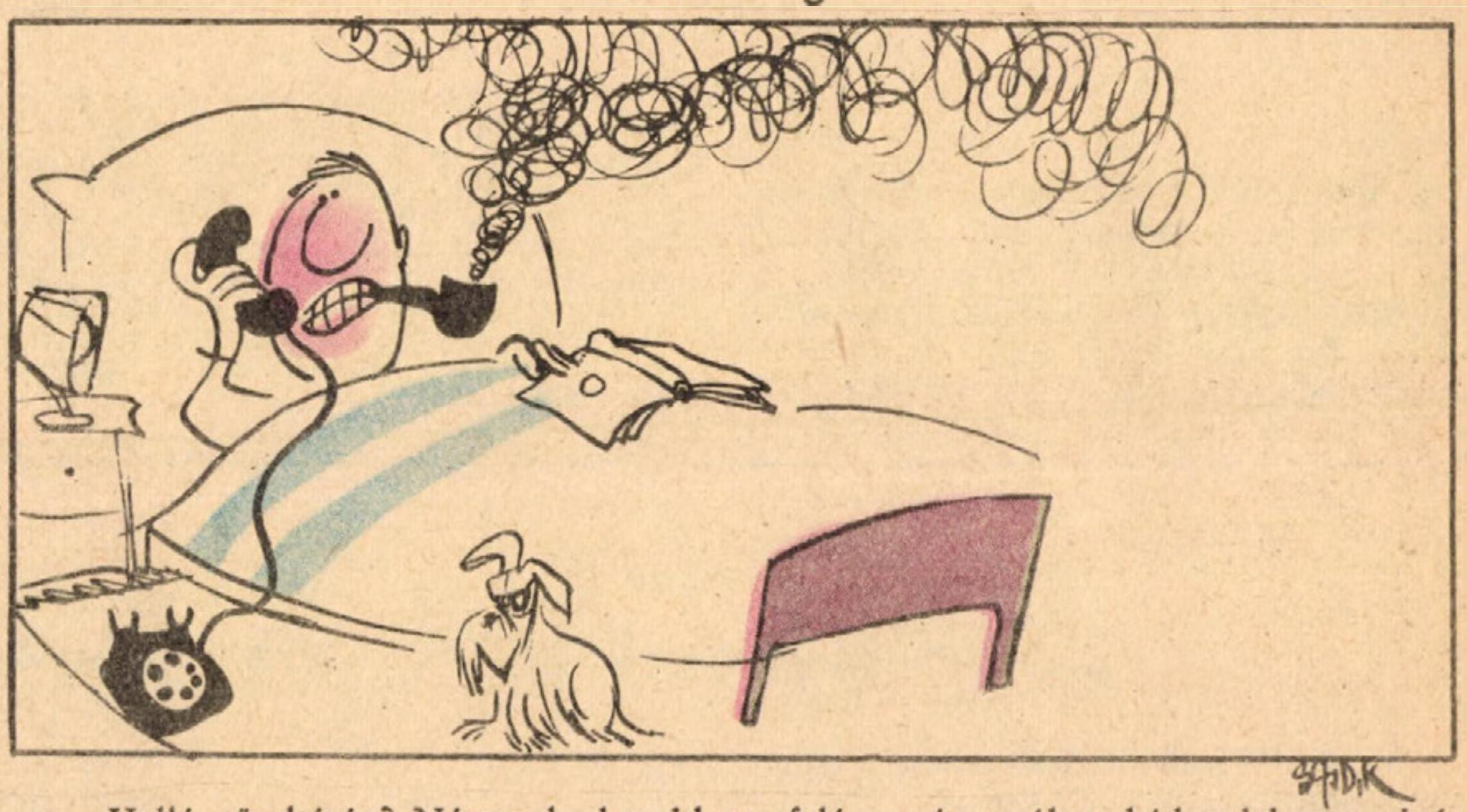
Felkapott cikk lett a mini,
Megszerették és megszokták,
A minap az őszi szél is
Felkapott egy miniszoknyát.

Miközben a szél ily röpke
Társadalmi munkát vállalt,
A nézőknek szeme elé
Két szép női lábat tálalt.

Engem nemcsak elbűvölt ez,
Tűnődésre is késztetett:
Széljegyzetet írjak erről,
Avagy inkább lábjegyzetet?

Hidvéghy Ferenc

Gondosság

– Halló, tűzoltóság? Nézzenek el majd errefelé egy óra múlva, hátha elalszom pipával a számban.

Őszi nagytakarítás

– Mondja, Augiászné, hol kapott bejárónőt?

Pénzügyi egyensúly

– Paprikáskrumpli? Úgy látszik, nem elég a kosztpénz, megkezdődött a harisnyaszezon.

Kedves Ludas!

A Népszavában olvastam: „A Kis-Balatonról elvonultak a vidék *legfalánkabb* halászmadarai: a kárókatonák, amelyeknek mintegy 500 »tagja« a nyári idényben mintegy ezer kiló halat zsákmányolt a Kis-Balatonból." Kiszámítottam — a nyári idényt kereken száz napnak véve —, hogy ez fejenként és naponként mindössze két deka hal! De hiszen ennél még egy veréb is többet eszik! Miért bélyegzik meg akkor a szegény kárókatonákat a „legfalánkabb" jelzővel?! Úgy érzem, valami baj van: vagy a jelzővel — vagy a számadattal!

M. J.
Budapest

Ellestem egy párbeszéd töredékét:
— Mondja, kedves kollégám, ugye ön a Halértékesítőnél dolgozik?
— Igen, de csak ha nagyon muszáj...

R. V.
Debrecen

Nemrégiben az egyik olvasó javasolta a Ludasban, hogy vizsgálják felül a balatoni fürdőhelyeken az idegen nyelvű felírásokat, mert sok a hiba bennük. Ezzel teljesen egyetértek, sőt, javaslom, hogy ezt az akciót terjesszék ki az egész országra, még szeretett fővárosunkra is. Ez a javaslat akkor érlelődött meg bennem, amikor nemrégiben egy szovjet küldöttséget kalauzoltam a Vidám Parkban, és személyesen tapasztaltam, hogy a park kapuján levő orosz nyelvű tudnivalókat olyan csapnivaló fogalmazásban írták ki, hogy orosz legyen a talpán, aki abból eligazodik!

Sávolt Béla
Kecskemét

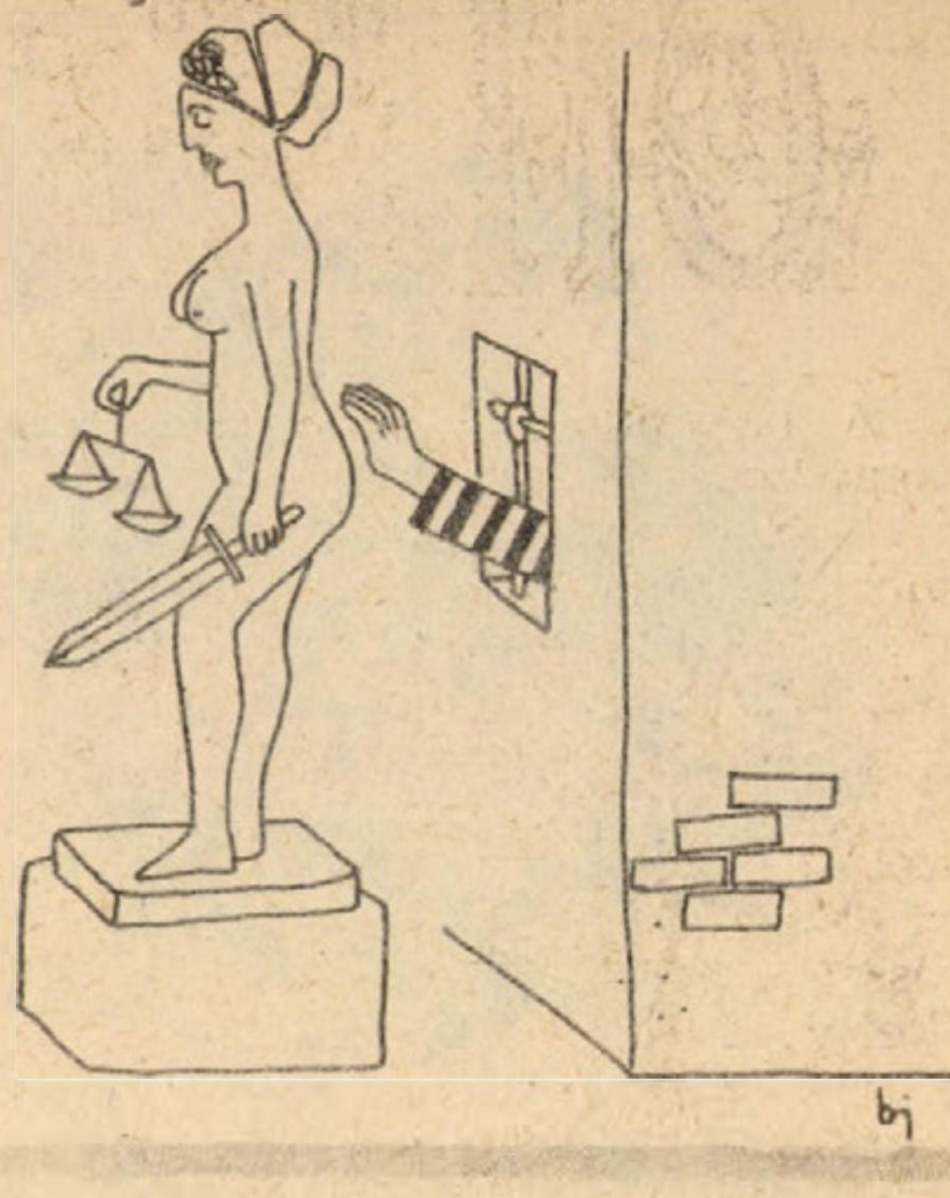
— Elköltöztek Afrikába
hazánkból a gólyanénik
— oktatgatom a fiamat —,
mert télen itt nem jó nékik.

Töpreng a srác: — Értem én ezt,
tudom, télen mind ott laknak.
De mondd, apu, a szülésznők
a télre is ittmaradnak?

Opauszky László
Békéscsaba

Kérjük olvasóinkat, hogy esetleges címváltozásaikat és a lapunk küldésére vonatkozó egyéb kívánságaikat ne a szerkesztőségnek, hanem közvetlenül Központi Hírlap Iroda (Bp. V., József nádor tér 1.) címre írják meg. Mi természetesen készséggel továbbítjuk a fenti címre az ilyen jellegű leveleket, de ez elkerülhetetlenül néhány napos késedelmet jelent, és esetleg fennakadást is okozhat a lap küldésében.

Jobb, mint a semmi

Meteorológia

Bár már sokszor lóvá tettek,
s bizonytalan minden,
mégis újra bízom egy-egy
időjárás tippben.

Íme itt a mai jóslat;
„Az ég csapadékos,
ám az eső-esély csupán
harminc százalékos."

Harminc percent?... Nohát ezzel
nem ejtenek még át, —
felveszem a köpenyemnek
harminc százalékát.

Szőnyi Zoltán

Ellenállok a kísértésnek

Alkalmi ismerőseim nem győznek hova lenni a csodálkozástól, amikor makacsul ellenállok cigarettakínálgatási kísérleteiknek.

— Nem, nem, köszönöm, nem élek vele, van nekem egyéb kóros szenvedélyem elég.

Ők valamennyien sárgára fényezett ujjakkal viszik szájukba a cigarettát, a hüledezés jobbra-balra csóváltatja fejüket, összvéleményük egyetlen mondatban nyer kifejezést:

— De hát hogyan tudja megállni?

— Nem tudom — vonok vállat —, pedig igazán gyenge akaratú emberke vagyok, bár a napi tíz féldeciről tudnék így leszokni!

Legyintenek, mintha csak arról vallanék, hogy két pohár szódavíz a penzumom, sőt élénken tiltakoznak akaratgyengeségem ellen:

— Ugyan! Ne hasonlítsa a kettőt össze! És nagyobb társaságban sem szánja el magát?

A valóság beszél belőlem:
— Semmiképp sem! Sem részegen, sem józanon, erről tanúskodhat hét volt feleségem és hatszáz szeretőm! Mert sajnos a nők iránti gyengém már katasztrofális! Ma is háromnak adtam randevút!...

Bólintanak. Az egyik, aki bakaszivart szív és büdös, mintha évek óta nem szellőztették volna, elismerően fújja rám az irtózatos permetet.

— Mi van abban katasztrofális? Rossz a hölgyek statisztikai aránya, így mégsem maradnak vigasz nélkül. De mondja csak, valami fogadalom késztette erre a dohány iránti hallatlan önmegtartóztatásra?

Keserűen felnevetek.

— Én és a fogadalom! Még eddig egyiket se tudtam megtartani! Minden elvonó kúra után megfogadtam, hogy többé nem iszom. Nézzenek rám, ma is a huszadik fröccs után vagyok! Megfogadtam, hogy többé nem kocsmában, presszóban, utcán, de még otthon sem csinálok botrányt — tessék, tegnap is összeverekedtem néhányszor! Megfogadtam, hivatalos pénzzel még a legvégső esetben sem lottózom. Azt hiszik, sikerült? A héten is száz szelvényem fut a beszedett sportköri tagdíjakból! Megfogadtam...

Kövér férfiú türelmetlenül közbevágott bagószagú szájával:

— Jó, jó, az ilyesmi mással is megesik. Inkább azt mondja meg: soha nem érzett kényszert, hogy rágyújtson? Mondjuk, egy jó amerikai cigarettára! Tessék, Camel! Parancsoljon!

Erélyesen megrázkódtam.

— Hagyja, nem lehet engem kísértésbe vinni! Különben is itt a morfium injekcióm ideje, s ilyenkor semmi másra nem tudok gondolni!

Diadalmasan összenéztek.

— Fantasztikus, ilyen hősiesen ellenállni, és még maga beszél, hogy nincs akaratereje!

Hogy végleg lerántsam magamról a leplet, közöltem:

— No, izé, azért én se vagyok szent. Párizsban egy időben rákaptam a marihuanás cigarettákra.

Leintettek: az csak formailag cigaretta!

— Ne vicceljen, s különben is, hogy jön egy jó Kossuthhoz a marihuana?

Nagy tisztelettel búcsúztak tőlem. S két lépésre se voltak, mikor már nyomtam magamba a morfint, de még jól hallottam, amint tovább hüledeztek:

— Micsoda ember, így ellen tud állni a kísértésnek!

Nagy S. József

ÖTLET

A laboráns azt mondta a tanársegédnek:

— Keveset konyítok a tudományhoz, de talán jobb lenne, ha egyesítenék a két intézetet: a miénket és a velünk szomszédosat.

A tanársegéd, amikor találkozott a tudományos munkatárssal, kijelentette:

— Szerintem célszerű lenne, ha összevonnánk két intézetet: a miénket és a velünk szomszédosat.

A tudományos munkatárs a laboratórium vezetőjét kereste meg:

— Azt gondolom, hogy egyetlen intézetet kell teremtenünk, két intézetre alapozva, a miénkre és a velünk szomszédosra.

A laboratórium vezetője az intézet igazgatójához rohant:

— Az a gondolatom támadt, hogy egy tudományos központot kell alapítani a két intézetből, a miénkből és a velünk szomszédosból.

Az intézet igazgatója nyomban felhívta a minisztert:

— Sokáig töprengtem, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy egy intézet megalapítása két intézetből — a miénkből és a velünk szomszédosból — jótékonyan hatna a tudomány fejlődésére.

A miniszter válasza tömör volt:

— Ennek semmi értelme.

Az igazgató magához hívatta a laboratórium vezetőjét:

— Honnan vette ezt az enyhén szólva is fura ötletet?!

A laboratórium vezetője magához hívatta a tudományos munkatársat:

— Mielőtt valamit javasolna, előbb az eszét használja!

A tudományos munkatárs a tanársegédre vetette magát:

— Micsoda idióta ötletei vannak magának?! Menjen a dolgára!

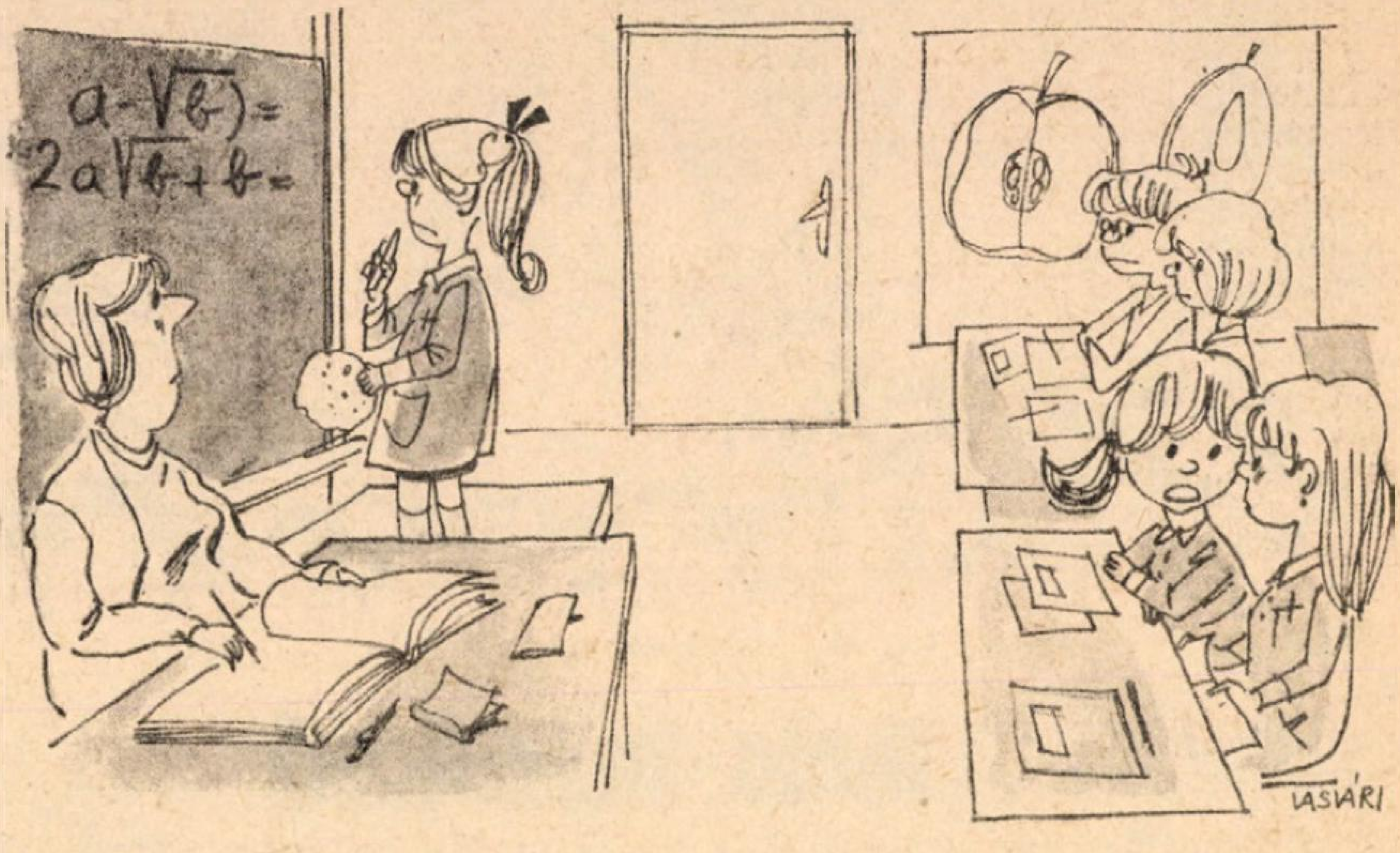
A tanársegéd beszélgetése a laboránssal még ennél is rövidebb volt:

— Maga hülye! Írja meg a felmondási kérelmét!

(A moszkvai „Krokodil"-ból fordította: B. P.)

Vágyálom

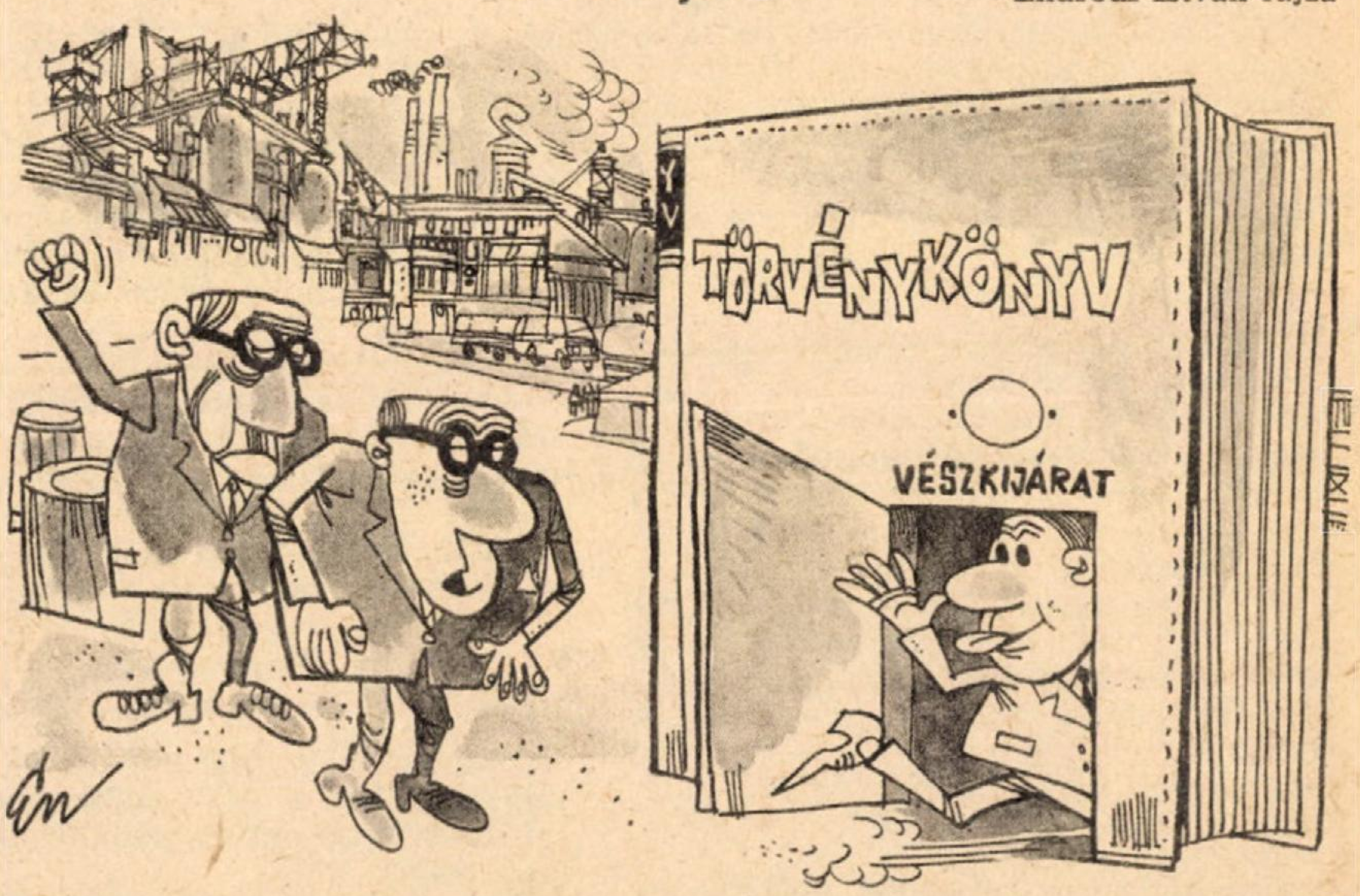
Vasvári Anna rajza

– De soká lesz nyár! . . .

Ismeri a járást

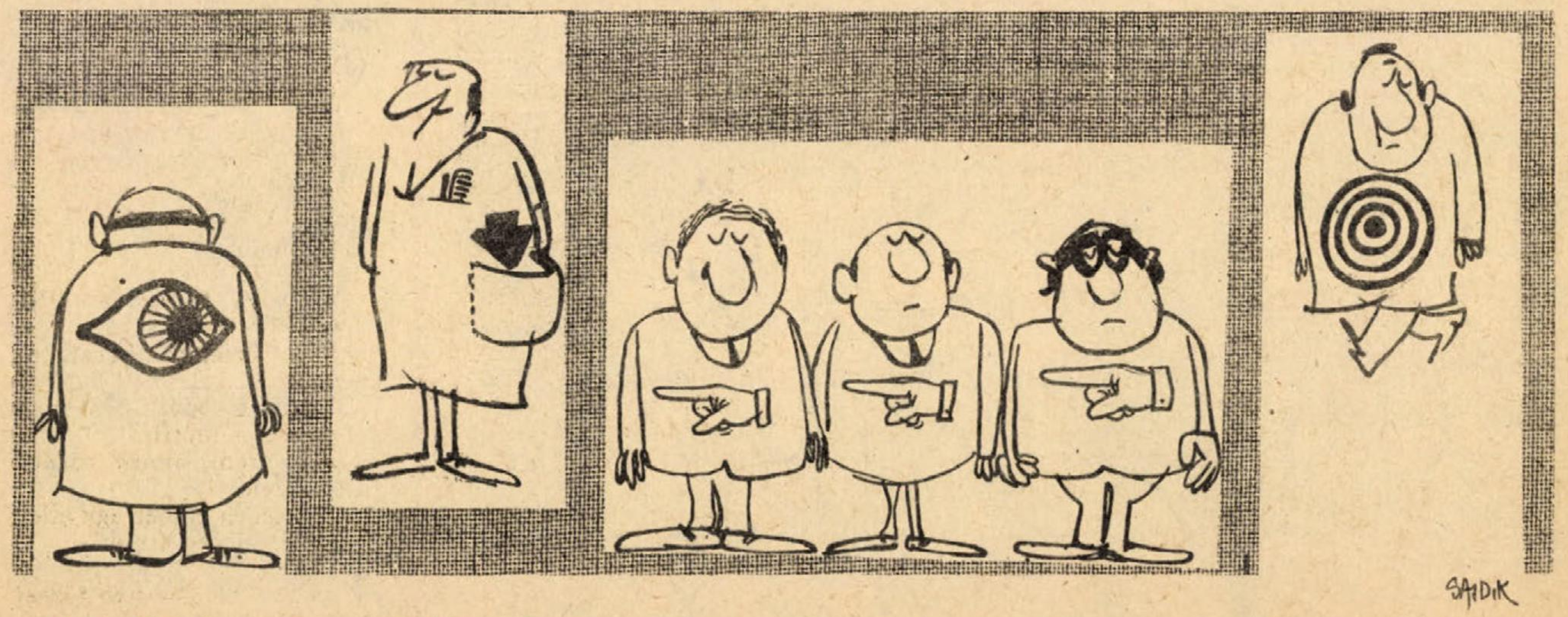
Endrődi István rajza

Már megint sikerült megtalálnia . . .

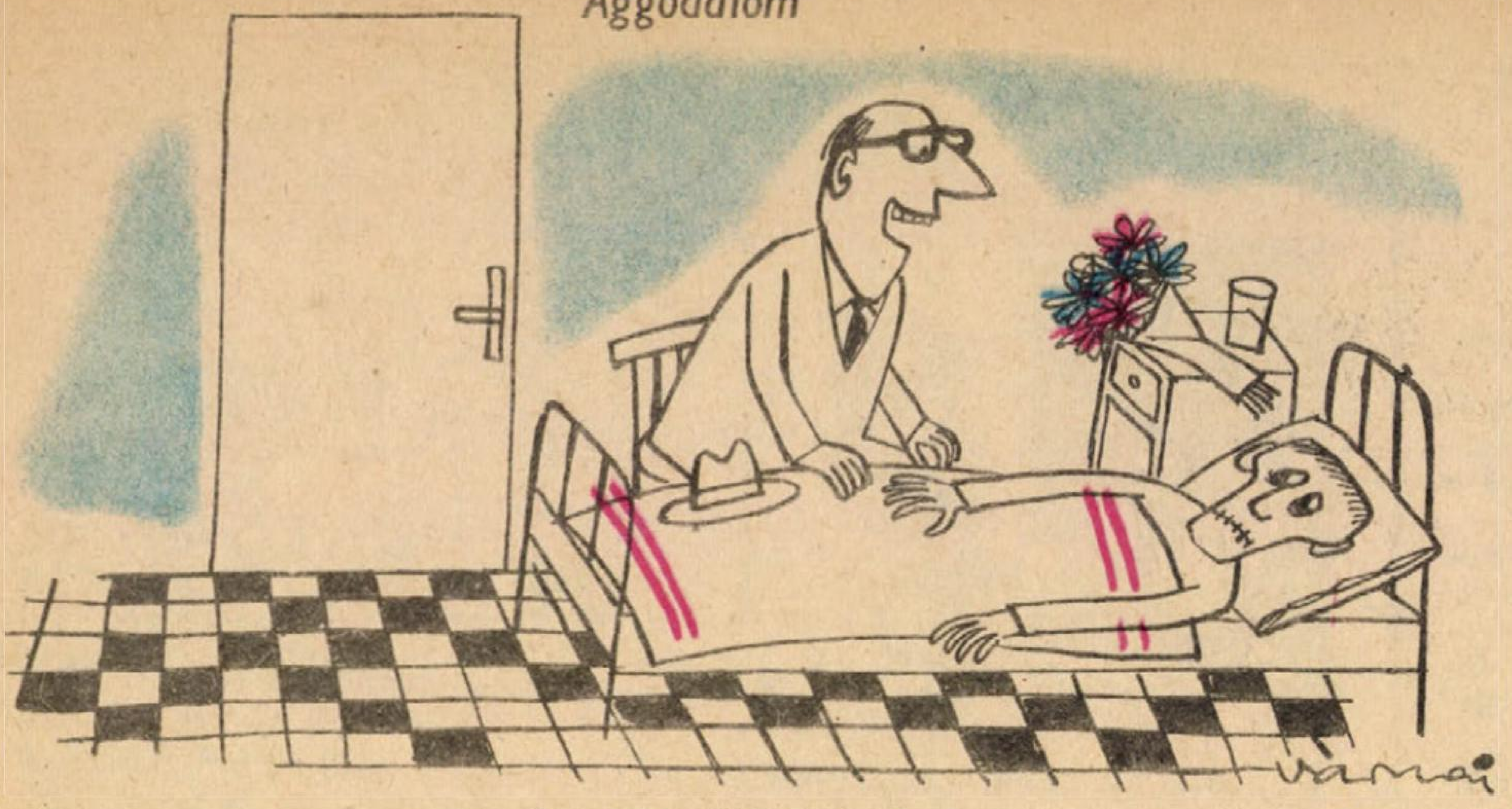
Javaslat új típusú munkaruhákra

Sajdik Ferenc rajza

Önkiszolgáló bolt — Fodrász — Hivatal — Panasziroda

Aggodalom

– És a lakásoddal mi lesz?

Rek-lamáció

Volt egy idő — még emlékszünk rá —, amikor sokan igyekeztek túlbuzgósággal kitűnni az egyszerűen buzgók soraiból. Mindenfelé találkoztunk ezzel a jelenséggel, még a tudományos életben is.

A nyelvészet területén ez (egyebek között) szükségtelen és káros legendák alkotásában mutatkozott meg. Buzgó túlbuzgók kitalálták például, hogy: a magyar népnek az elnyomatás évszázadaiban zsírra tellett, vajra nem — ennélfogva így kell helyesen írni ezt a két szót:

zsíroskenyér — vajas kenyér,

mivelhogy az olcsóbb táplálék fogalommá vált, a drágább nem.

Hivatalos helyesírásunk ma már mellőzi ezt a csacska megkülönböztetést, de bizony éveken át így szerepelt a két szó kötelező írásmódja az Akadémia helyesírási szótárában.

A másik, ugyanakkor keletkezett tévhit azonban ma is érvényben van. Ez így szól: a magyar nép lovagias, vendégszerető és műveletlen. Az idegen szavakat tehát a magyar helyesírás szabályai szerint kell elválasztani, például:

konk-lú-zió.

Úgy látszik, a hivatalos felfogás szerint a műveletlen magyar olvasó azt hiszi, hogy ez a szó kínai eredetű, nem pedig latin jövevény; hiszen felismerhető összetétele miatt így kell helyesen elválasztani:

kon-klú-zió.

A magyar helyesírásra hivatkozás egyébként sem helytálló. A „konk-lú-zió" példájára így kellene elválasztani az összetett magyar szavakat:

ren-dőr — őrg-róf . . .

és ez kissé meglepő volna, ugyebár?

A suta és gépies szabály aztán néha csodálatos eredményeket szül. Itt is jelentkezik a túlbuzgalom, amely továbbmegy a helyesírási szabályzat naivságán is, és még inkább lebecsüli a magyar olvasót. Néhány napilap- és hetilap-számban találhatta az ember ezeket:

Ne-wark,

holott az amerikai városok „New-", vagyis „Új"-összetevőjét még a tudatlannak minősített magyar olvasó is ismeri. (Ez az elválasztás ugyanabban a cikkban kétszer egymás után szerepelt így, tehát nem tévedés!) — Aztán:

Pac-kard,
Wartbur-gért,
sig-nora,

pedig azt is tudják néhányan, hogy az olasz írásban a „gn" ugyanolyan kettős mássalhangzó, mint például a magyar „cs" vagy „gy".

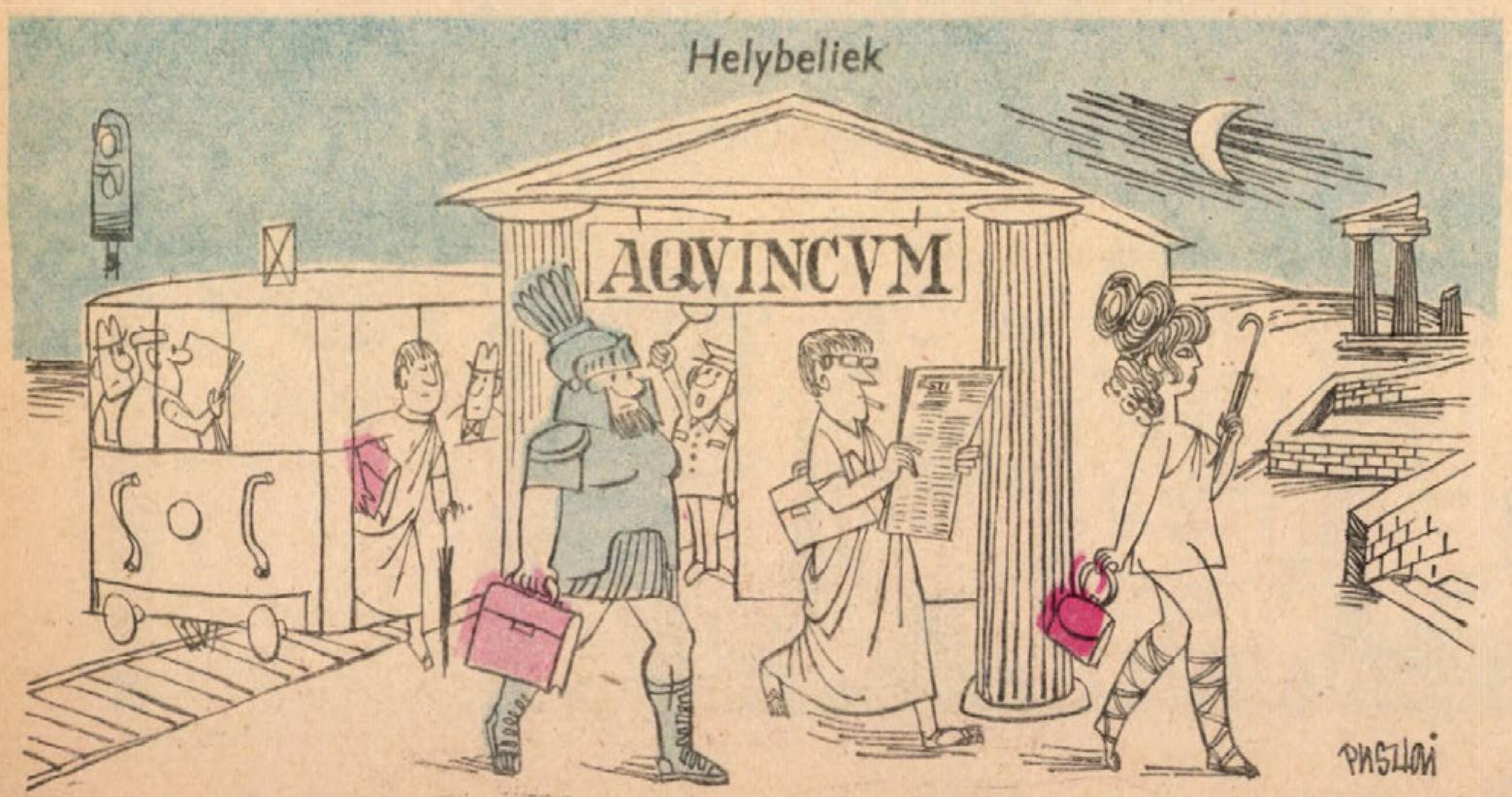
Az egyik legszebb példány pedig ez volt:

pszic-hózis.

Ha nem látom saját szememmel, nem is *his-zem* el!

E. J.

Helybeliek

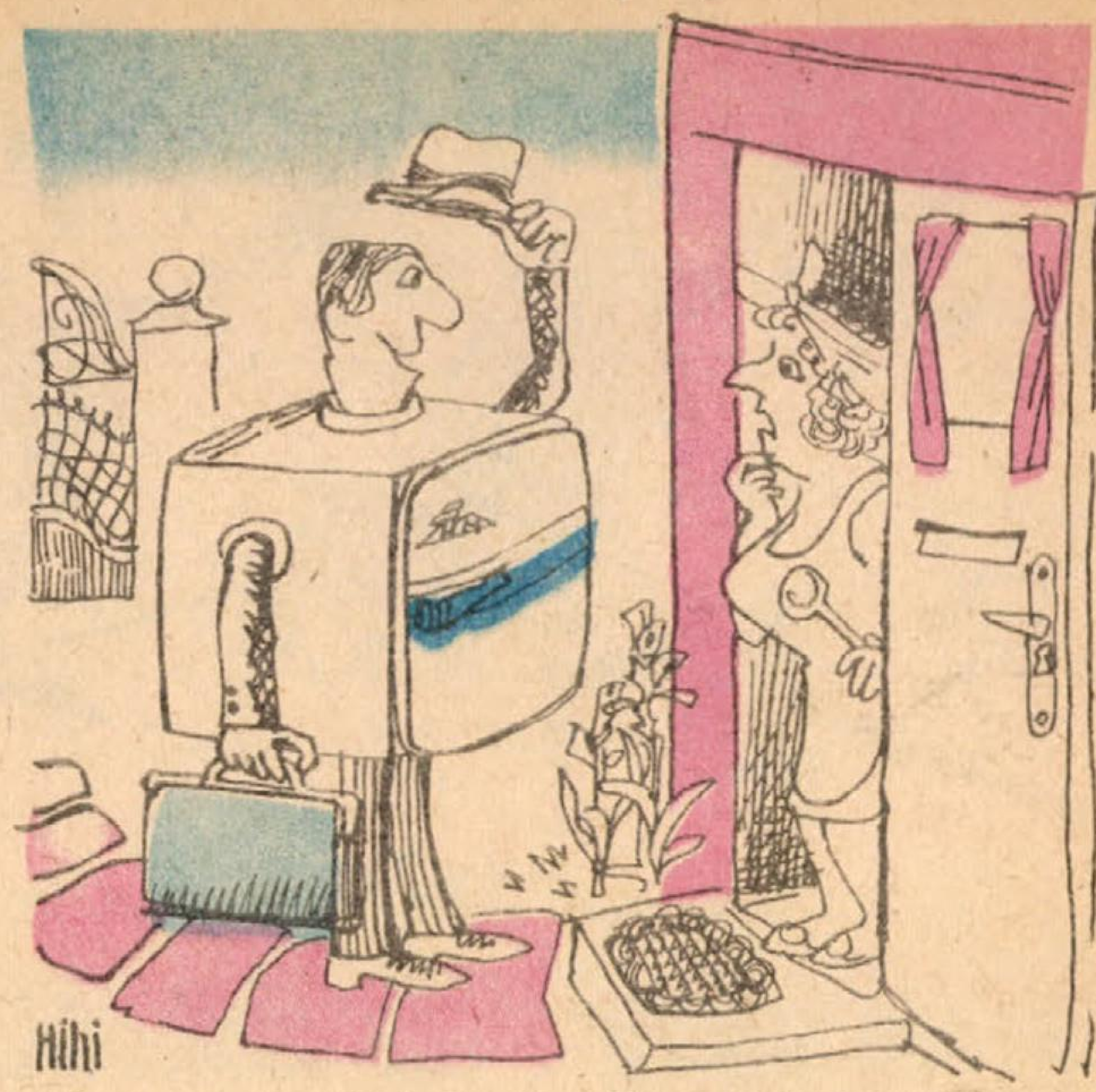

A gyanú

– Remélem, Pemete, maga nem panaszkodott!

A reklám jövője

– Van szerencsém ajánlani az új 50 literes hűtőszekrényünket.

PESTI RÍMEK VELENCÉRŐL

GONDOLA

Magad kettesben langyos estén
Ringattatod a Grand-Canállal,
Sajtot majszolsz és arra gondolsz;
Majd otthon eszel — nagykanállal . . .

A HÍRES VELENCEI GALAMBOK

Nagyobb utazás, nagyobb élmény,
Nagy benyomások, nagy kalandok . . .
Amit Pesten csak a veréb nyújt,
Azt Velencében a galambok.

A SZÁRNYAS OROSZLÁNNÁL

A híres szárnyas oroszlánnak
Látványán egy bölcs pesti épül,
És így szól: Na bumm, pont ilyen van
A Lánchídnál, csak szárnyak nélkül . . .

ISMERKEDÉS

Egy égkékhajú szinyorina
A Szent Márk téren száját festi,
Szeme csillan, de alig pár szó,
És faképnél hagy . . . Ő is pesti . . .

A CANALE GRANDEN

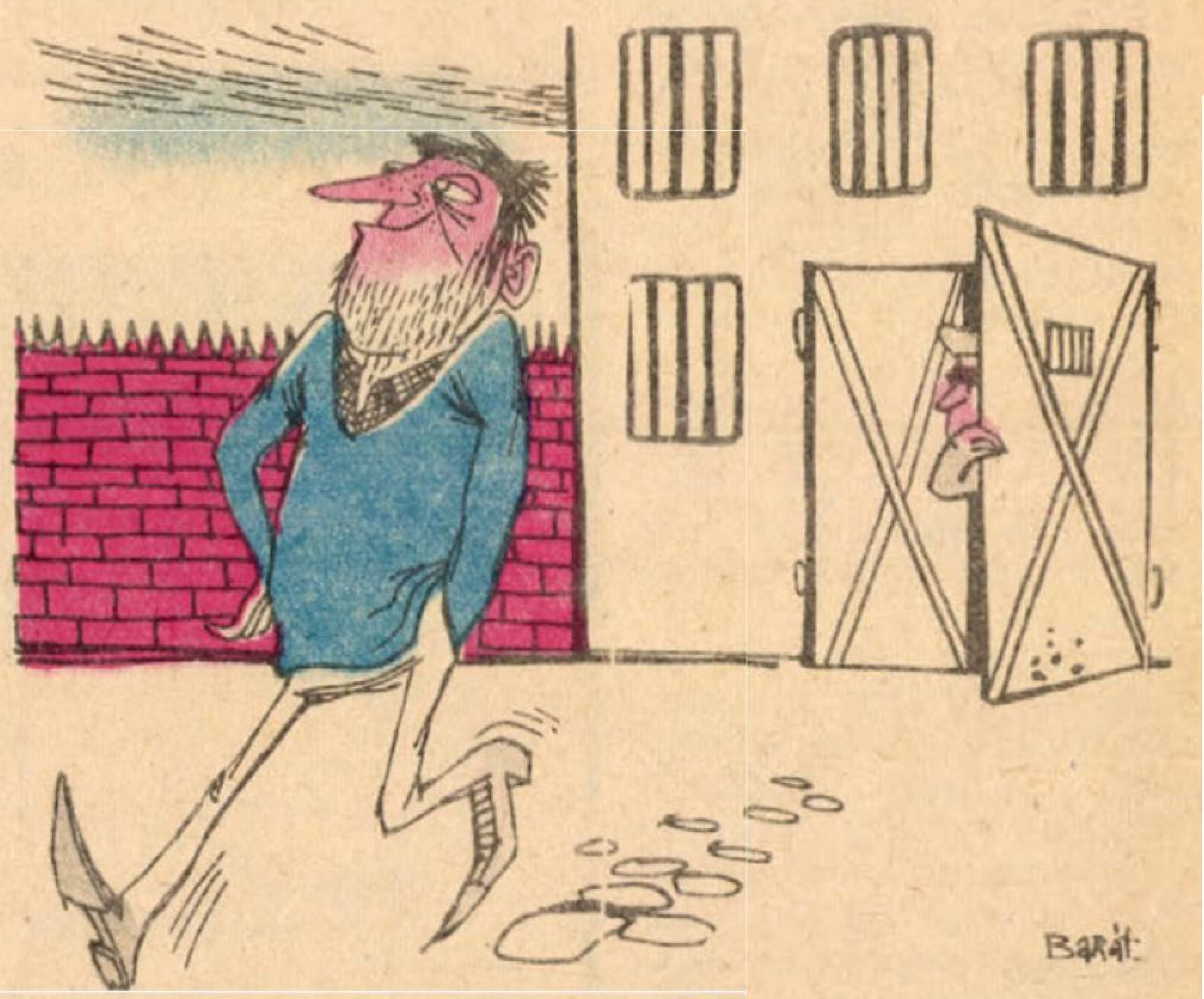
Egy pesti autós arájához
Így suttogott egy langyos esten:
„Hát nem csodás, hogy nem mászkálnak
Gyalogosok az úttesten?"

ELUTAZÁS

Eljött a búcsú, istenhozzád,
Tengerben ringó tündérváros,
Eltűnnek az arany lagúnák,
Elszáll az álom — jön a vámos . . .

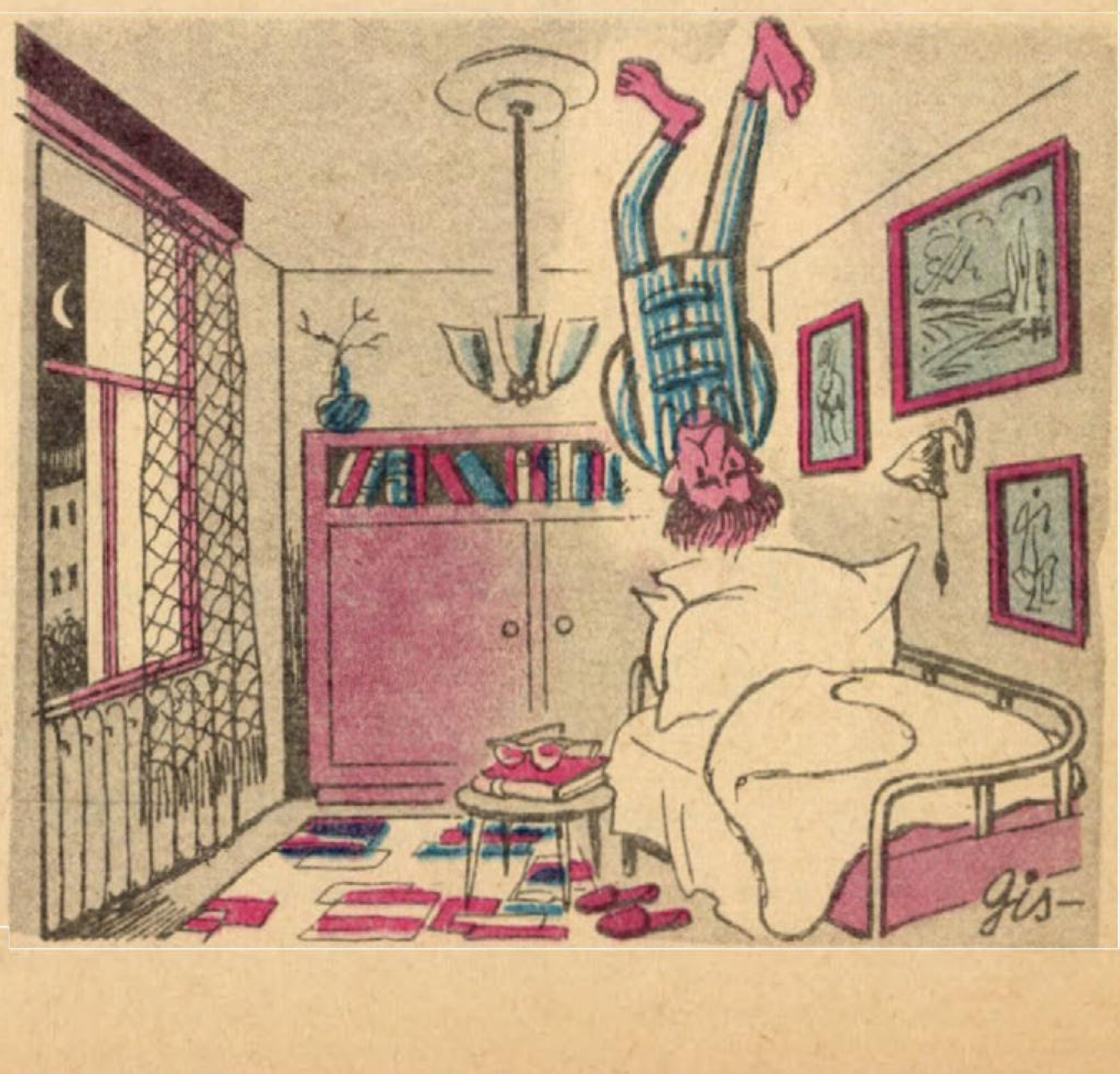
Fülöp György

Közveszélyes munkakerülő

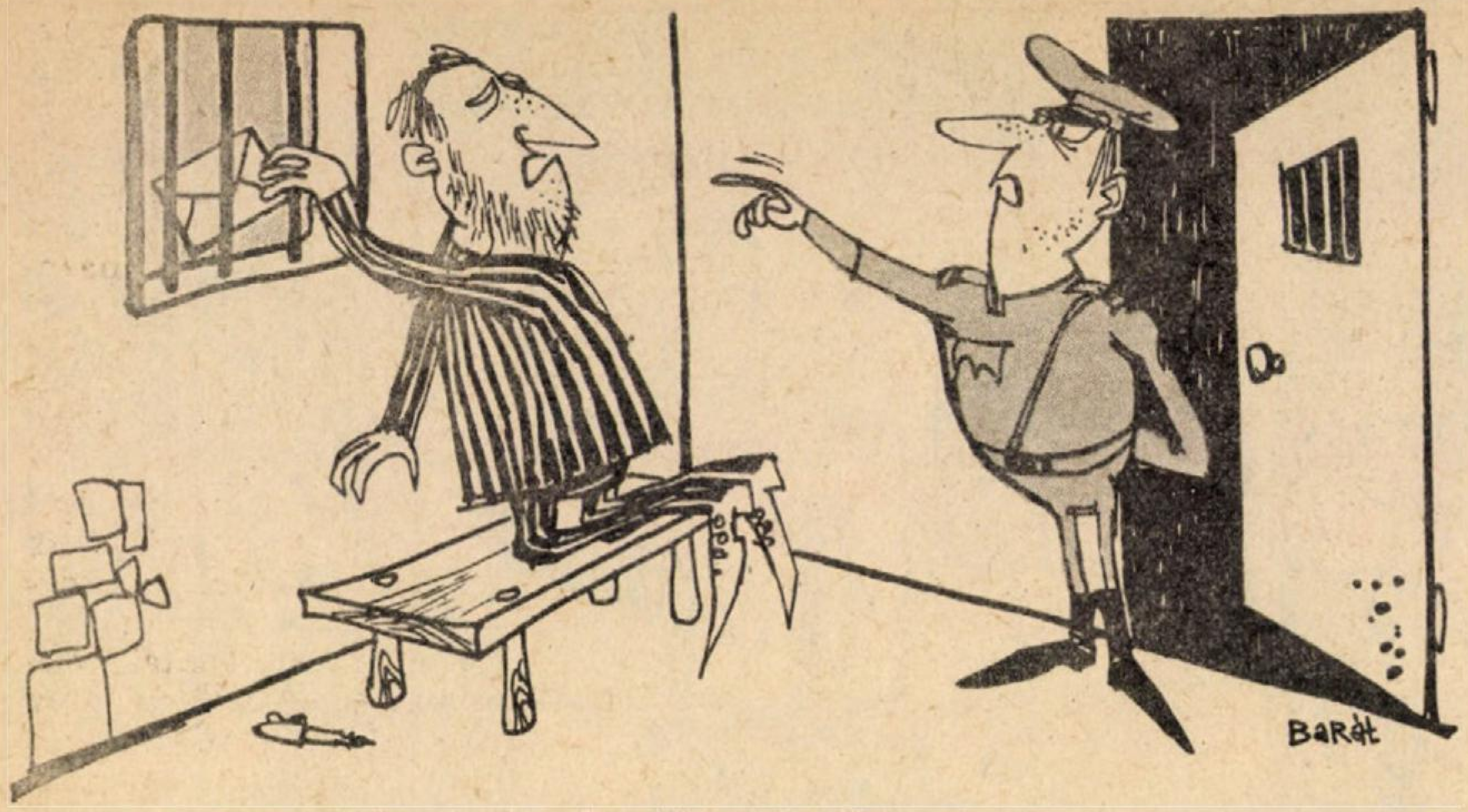

– Na végre, egyszer hozzájárulással szabadultam . . .

Rossz alvó

A javíthatatlan

– Mi az, levelet akar kicsempészni?
– Ugyan, hova gondol? Ez társasházépítési költségvetés . . .

Hivatalban

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ROSTA

Tíz mázsa jó minőségű szenet vásároltam a helybeli TÜZÉP-telepen. A rendelkezések értelmében négy mázsa gyengébb minőségű, úgynevezett „keverő" szenet is kellett hozzá vásárolnom, mázsánként 30 forintos áron. Amikor az árukiadótól megkérdeztem, hogy melyik az a bizonyos keverőszén, rámutatott egy halom szénporra. „De hiszen ez csupa por!" — mondtam elhűlve. „Van abban darabos is! Ott a rosta, rostáljanak ki maguknak négy mázsát belőle!" Őszintén szólva nagyon meglepett ez a válasz és ez a módszer. Ha elterjed, még majd megérjük, hogy a trafikokban pipadohány helyett egy szitát és egy halom dohányport raknak elénk: „termeljünk ki" belőle annyit, amennyire szükségünk van!

Buthi István
Beled (Győr m.)

MÁSODIK OTTHON?!

Az É. M. 31. sz. Állami Építőipari Vállalat berentei építkezésén dolgozunk, lakóhelyünktől 100—200 kilométer távolságra. Hét közben munkásszálláson lakunk. A „szállónk" bizony nagyon osztályon aluli. A tisztálkodáshoz tíz zuhany áll rendelkezésére a háromszáz lakónak, meleg víz csak hetente négyszer van, másfél óráig. Ha este szórakozni kívánunk — nézhetjük a nem működő televíziónk dobozát. Még rádiónk sincs! A tisztaság is eléggé kétes. Nemrégiben meszeltek nálunk, és a lecsöpögött meszet az ágyakról, bútorokról és a betonos „padlóról" olajjal távolították el. Ettől a padló síkossá vált, és nagyon balesetveszélyes, nem is beszélve arról, hogy ruháink is tele vannak olajfoltokkal.

Úgy érezzük, munkánk után egy kicsivel több gondoskodást, megbecsülést is megérdemelnénk!

(Ötven aláírás)
A Berentei Kokszoló-szálló lakói

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Békés ház lehet . . .
(Beküldte: Lethenyei László)

Miről álmodik a lány?

– Rémes éjszakám volt! Azt álmodtam, hogy összeházasodtunk . . .

Vándormadarak

– Ez a csacsi még meg akarja hallgatni a Meteorológiai Intézet jelentését . . .

Két történet

A nyárnak már régen vége, és az idegenforgalmi évad is befejezéséhez közeledik. Jó alkalom ez arra, hogy elmondjunk két kedves történetet az elmúlt nyárról.

Az egyik:

Budapesti vendéget vártak Stockholmba, és amint ilyenkor szokás, ellátták kommissiókkal. Stockholmban is népszerű az elegáns, gobelinanyagból készült női retikül. De jóval drágább, mint nálunk. A vendég tehát levélben megbízást kapott, hogy hozzon magával Pestről, nem kész retikült, csak hozzávaló anyagot, melyből majd a barátságos északi országban fognak készíteni egyet, az elképzelt modell szerint.

A levél elküldése után a stockholmi vendéglátónak eszébe ötlött, hogy milyen finom is az almás rétes. Minthogy pedig ehhez ott nem könnyű hozzájutni, újabb levélben réteslapot is kért a budapesti vendégtől.

Mikor baráti köre erről tudomást szerzett, nyomban többen is jelentkeztek rétesügyben. Írt tehát egy harmadik levelet is, újabb négy réteslapot kérve benne. Stockholm összigénye tehát öt réteslap volt és egy retikülre való gobelinanyag.

Amikor a pesti vendég megérkezett, nyomban körülfogták a réteslap iránt érdeklődők. A válasz megnyugtató volt, de az érkező egyben egy ollót kért a háziaktól. Ezzel némi csodálkozást keltett: minek a réteslaphoz olló? Mindamellett teljesítették a kérést, mire a vendég felfejtette zakója bélését, és előszedett onnan – hat retikülre való gobelinanyagot.

Az ugyanis eszébe sem jutott az első levél után, hogy megbízója valóban réteslapot kér. Úgy vélte, ez bizonyára csupán a retikülanyag fedőneve lehet. Ha pedig fedőnéven kell kérni, bizonyára tilos cselekedetről van szó. Így tehát a ruhájába varrta be, hogy túljárjon a vámőrök eszén.

A hat garnitúra retikülgobelint némi utánjárással sikerült elhelyezni az ismerősök között, de az almás rétest a vendéglátóknak ezúttal sajnos nélkülözniük kellett.

*

A másik történet színhelye Párizs. Fiatal orvosházaspár vadonatúj Skodakocsival gyönyörű utazást tett Nyugat-Európában. Első párizsi estéjükön azonban szembetalálkoztak a várt nehézséggel, a parkolóhely hiányával. Hosszas keresgélés után végre találtak egy eldugott mellékutcát, melyben csak néhány kocsi álldogált. Volt hely bőven közöttük. Parkíroztak ők is, és hazasétáltak a szállodájukba.

Másnap reggel legnagyobb megdöbbenésükre nem találták a kocsijukat. Az utca üres volt, nem volt ott a többi kocsi sem, de az övék is eltűnt.

Mikor a rendőrségen feldúltan előadták a történteket, ott elsősorban az utca iránt érdeklődtek. Melyik utcában is hagyták a kocsit?

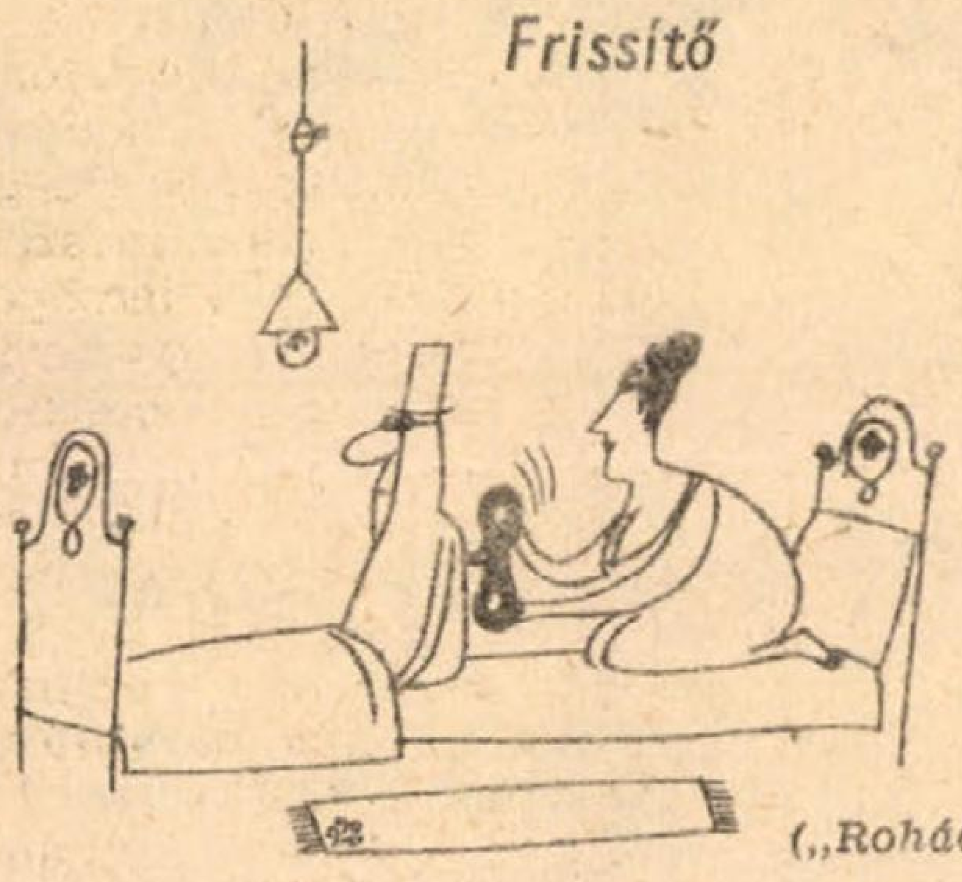
Válaszukra sajnálkozva vontak vállat. Az az utca arra van kijelölve, hogy a már használhatatlan, ócska kocsikat hagyják ott tulajdonosaik. Hajnalban azután arra jár a szállító, összeszedi és viszi az autótemetőbe, ahol összepréselve dobják halomba őket. Mindez figyelmeztető táblán olvasható az utca sarkán, senki sem tehet róla, ha a magyar vendégek az első nap sok élményétől fáradtan nem vették ezt észre.

Ezek után már csak annak kellett örülniük, hogy nem kaptak számlát a szállítóvállalattól a „selejtkocsi" eltakarításáért. Mert kaphattak volna.

M. B.

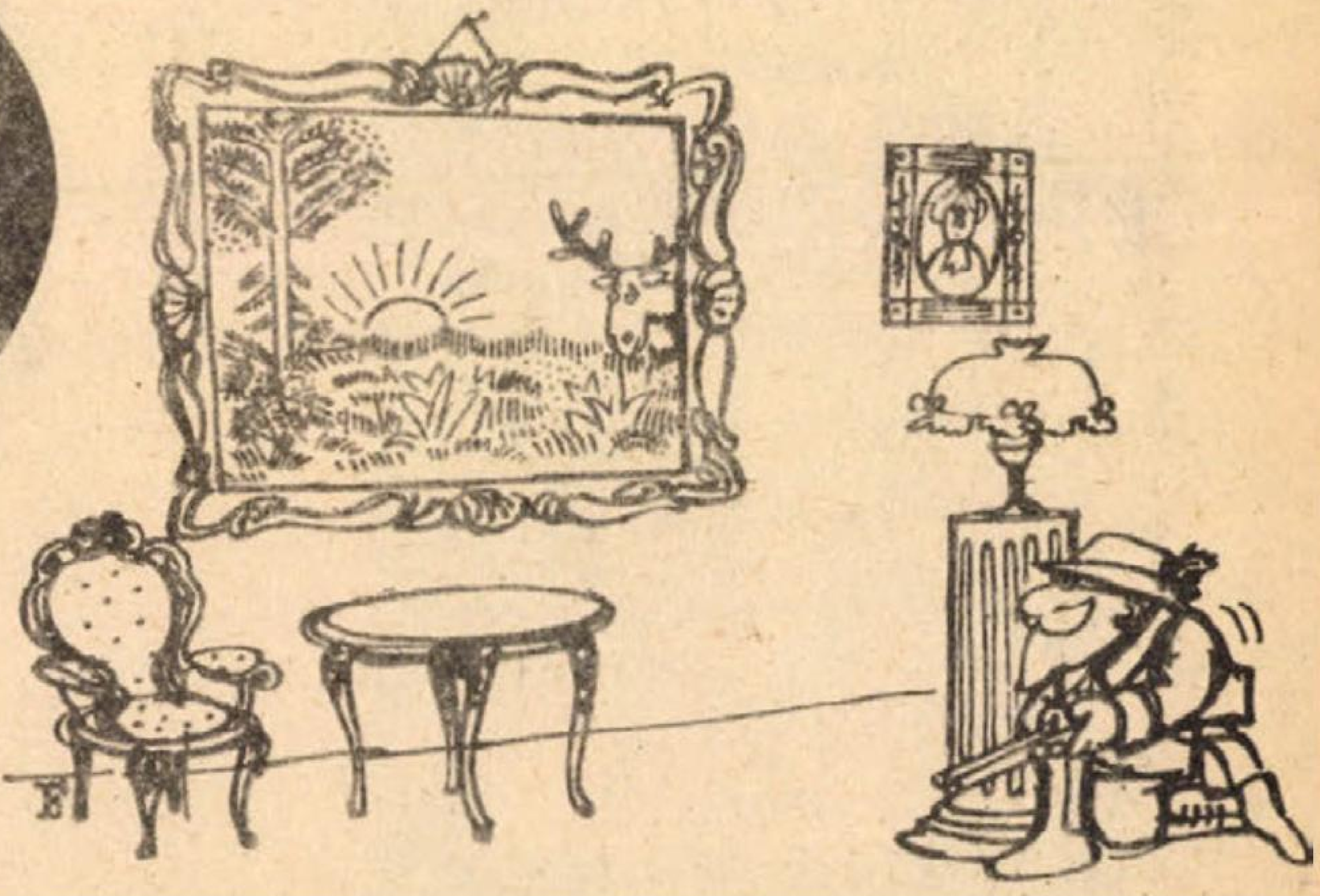
IMPORT HUMOR

Frissítő

(„Rohács", Pozsony)

A nagy vadász

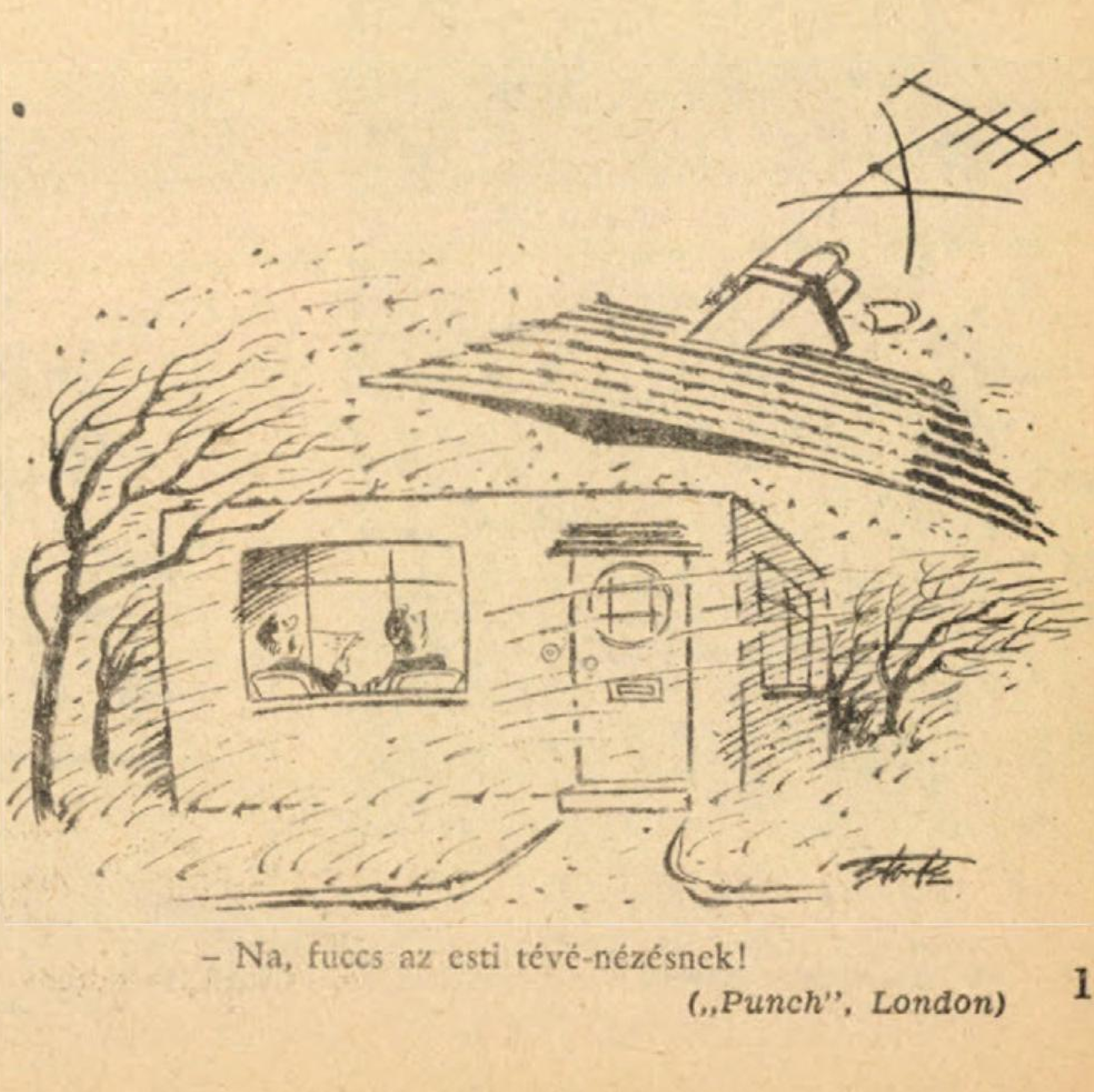
(„Dikobraz", Prága)

Az utolsó esély

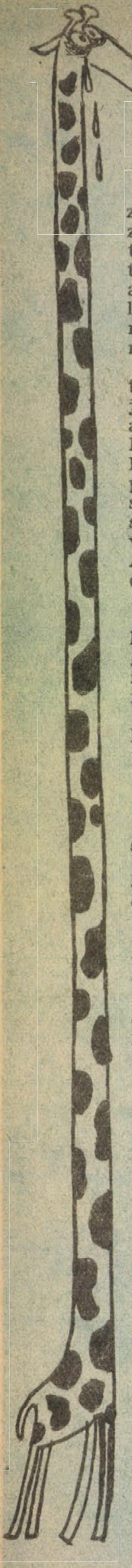
– Odaadom, hogyha kitalálja, hogy melyik kezemben van!

(„Krokodil", Moszkva)

– Na, fuccs az esti tévé-nézésnek!

(„Punch", London)

MESÉK AZ ÁLLATKERTBŐL

A ZSIRÁF BÁNATA

Magányos fa állott a zsiráf ketrecében. Már zöldültek a levelei, mert tavasz volt, de nem tudtak oly gyorsan zöldülni, amilyen gyorsan a zsiráf lelegelte őket. Mert a zsiráf éhes volt, egész télen nem evett friss falevelet.

Nagyon hamar lelegelte a zsiráf a lombok alját. Ameddig csak felért a hosszú nyaka, leette a leveleket, s mert igen ízlett neki, egyre feljebb próbált haladni. Különösen egy szép, nagy, húsos, igazán kívánatos levél nyerte el tetszését. Ám akárhogyan ágaskodott, ezt a szép levelet sehogy sem tudta elérni.

Amikor a zsiráf látta, hogy hasztalanul nyújtogatja a nyakát, s minden igyekezete hiábavaló, felsóhajtott:

— Istenem ... milyen kár, hogy ilyen alacsony vagyok ...

CSALÁDI IDILL

A Fóka-házaspár nagyon rosszul élt az utóbbi időben. Fókáné többször rajtakapta az urát, amint az a vidrákhoz kacsingatott át.

— Miért kell ily szerencsétlennek lennem? — zokogta Fókáné —, miért nem tudsz úgy viselkedni, mint Kígyóné férje, Kígyó! Tanulhatnál tőle! A hűség mintaképe!

A MEDVE MULATSÁGA

Nagy sereg ember nézegette a medvéket. Papírzacskó volt az emberek kezében, és eledelt dobáltak a medvéknek, ha azok a hátsó lábukra ültek és kértek.

— Mily édesek! — kiáltotta az egyik.

— Mily okosak! — kiáltotta a másik.

— Mily tanulékonyak! — kiáltotta a harmadik.

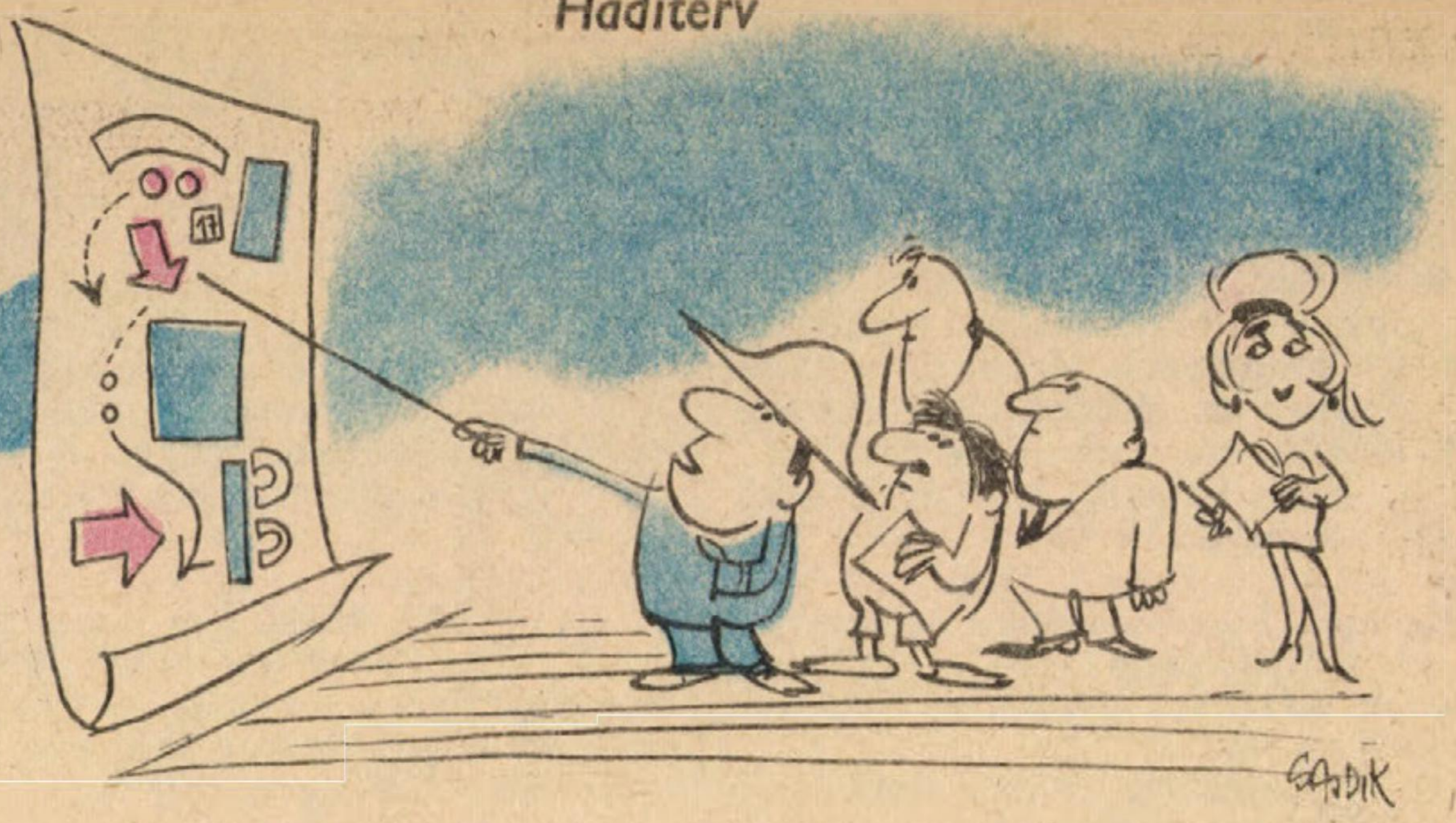
És dobálták a falatokat.

A medvék pedig összenevettek, és azt mondta egyikük:

— Mily tanulékonyak az emberek! Ha a hátsó lábaimra ülök, mindjárt idedobnak egy jó falatot ...

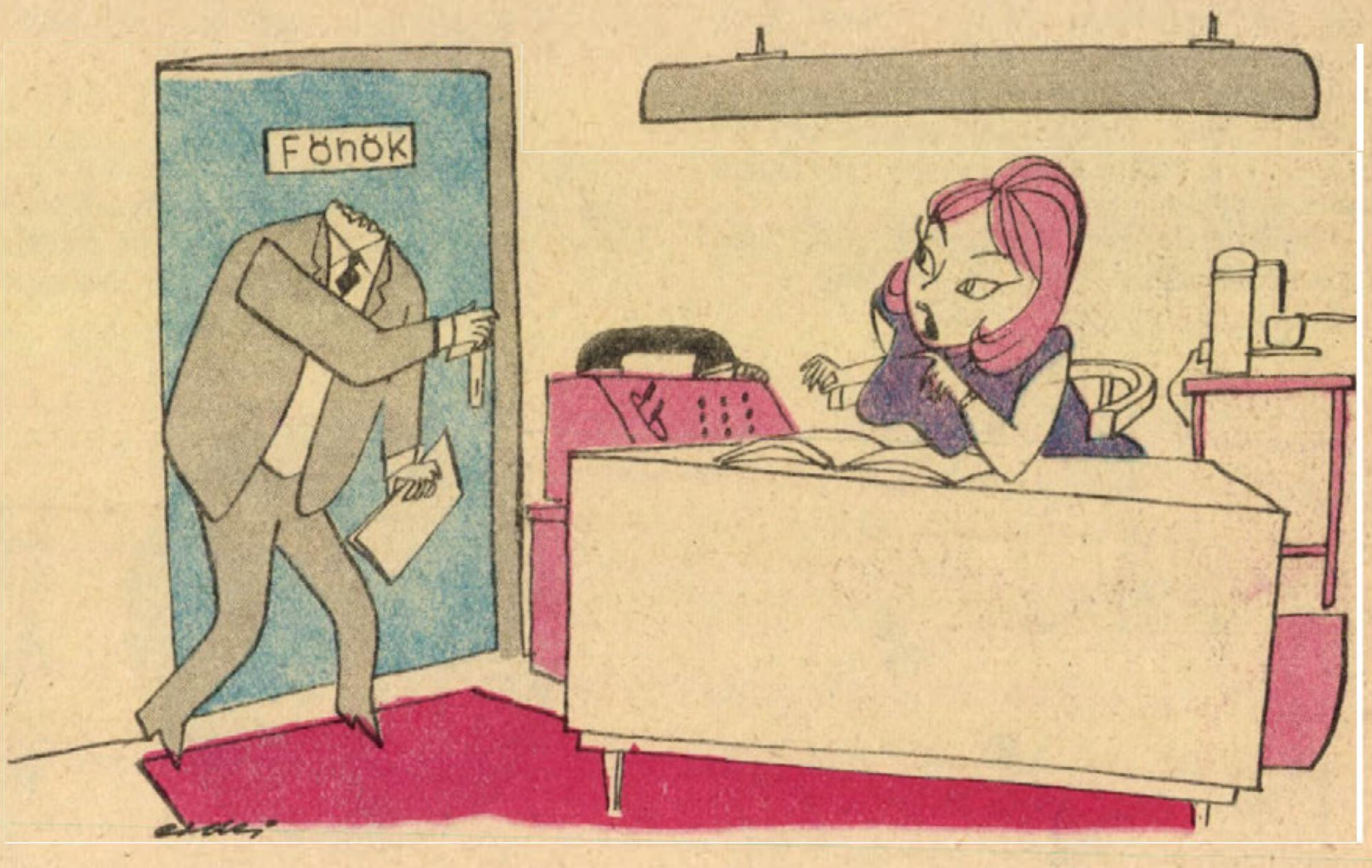
S. Z.

Haditerv

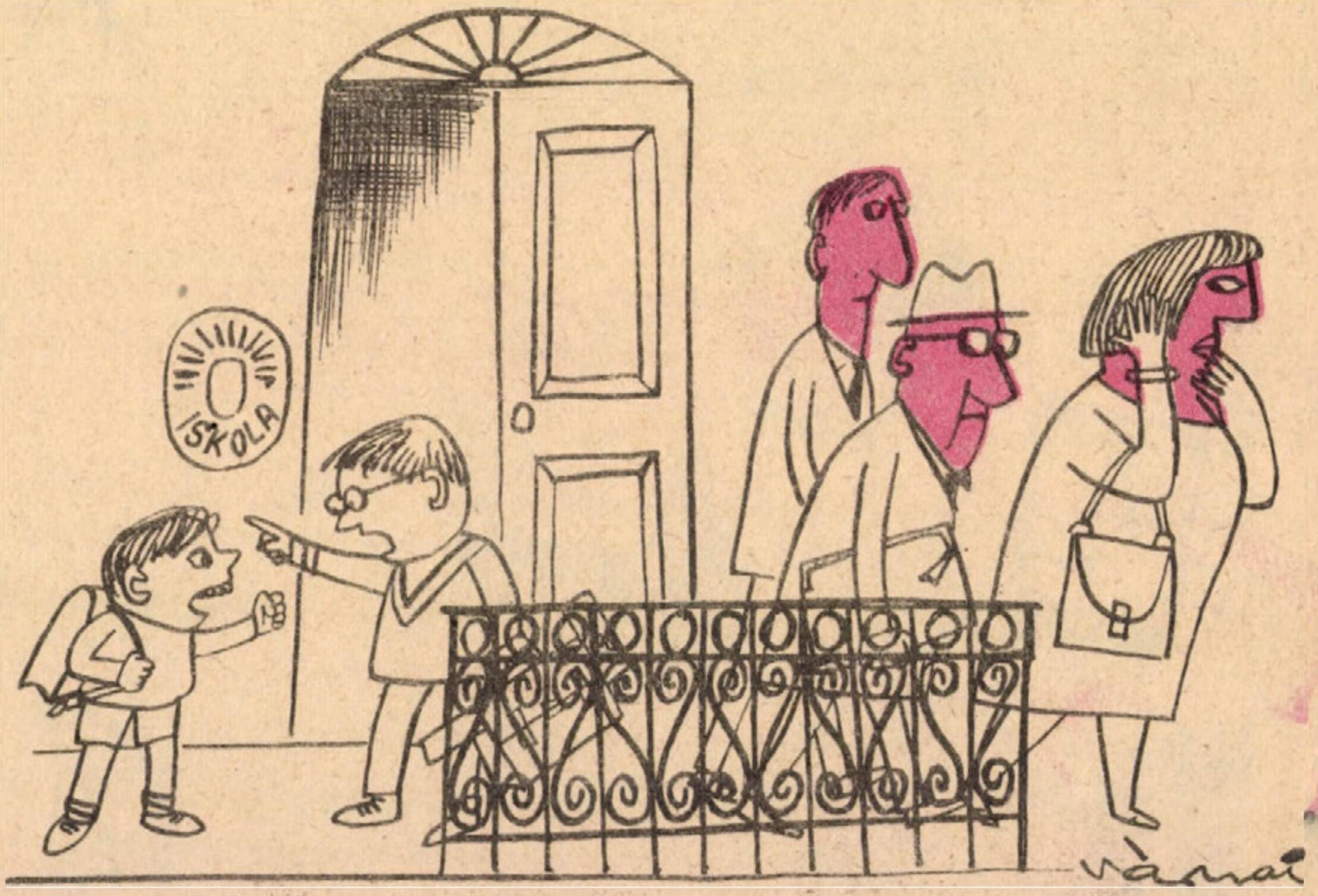
– Ha a kőműveseket a balszárnyon bevetjük, akkor visszaverhetjük a támadást a beázott plafonok miatt.

Magyar krimi

– Én figyelmeztettem, Ferike, hogy az öreg ma harapós kedvében van!

Gyerekszáj, 1967

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1337 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504